

Πέρα από την κάθε είδους, και σε κάθε τομέα, κατάντια τής ρωμιοσύνης, συνεχίζουν ως είναι φυσικό, να υπάρχουν οι υμνητές της και βέβαια αυτός δέν είναι ο λόγος στον οποίο οφείλεται η σημερινή αλλά και διαχρονική κατάντια.

Ο ρωμιός εκ συστήματος όταν αναφέρεται στο γεωγραφικό χώρο του σημερινού κράτους και τά προβλήματά του κάνει το λάθος και προσβάλλει τον τρίτο κόσμο που έχει ιδανικά ή βρίζει τους Ευρωπαίους, Καθάπτεται καί αυτών, όσων εκ παιδείας έχει στο νού του ως «ιερά», και αυτό το θεωρεί ως ελευθερία έκφρασης. Αν τύχει και πεί κάτι παρόμοιο ο γείτονάς του ο μετανάστης με μιάς ξεχνά όλα, το σύνδρομο επανέρχεται.

Δεμένος ο ρωμιός στό άρμα της αβελτηρίας φαντάζει τον εαυτό του Ηνίοχο, καί ενώ οι τενεκέδες που σέρνει κτυπούν νομίζει ότι είναι του γείτονα...

Ένα είναι βέβαιο ότι ο ρωμιός ένεκα διαπαιδαγώγησης όλα τα ξέρει και όλα τα κατανοεί, έτσι τουλάχιστον θεωρεί, και συχνά αναφέρεται σε κουτούς ξένους ή συναφείς εθνικές ανοησίες.

Ρωμιός και αυτοκριτική δέν πάνε μαζί, έτσι δεν είναι φίλε ρωμιέ;

Χαρακτηριστικά του κράτους από τη δημιουργία του μέχρι σήμερα είναι η υπανάπτυξη, η διαφθορά, τα ρουσφέτια, τα πλάγια μέσα, οι διαπλεκόμενες συναλλαγές κι άλλες παθογένειες, κι αυτό, γιατί δεν οργανώθηκε με κανόνες ευνομίας, αλλά με κανόνες μαφίας.

Επί πλέον, η φιλοχρηματία, η αρπακτικότητα κ.λπ., η νοοτροπία δηλαδή των ρωμιών καθ' όλη τη διάρκεια των γεγονότων του '21, ενώ υμνείται στον «εθνικό» ύμνο και τις σχολικές γιορτές, είναι εκείνη, η οποία ουσιαστικά αποτελεί τη βασική αιτία της διαχρονικής κακοδαιμονίας της Ρωμιοσύνης, εδώ και αιώνες βασανίζει τα μυαλά των ρωμιών και τους έχει καταστήσει χρεωκοπημένους κι ουραγούς.

Η Ρωμιοσύνη, αντί με αυτογνωσία να αναλογιστεί τα σφάλματα του παρελθόντος, ώστε να μπορέσει να κατανοήσει το παρόν της και να οδηγηθεί με ασφάλεια προς το μέλλον, κάνει ακριβώς το αντίθετο: Χωρίς ίχνος αυτογνωσίας αισθάνεται υπερήφανη για λάθη της, πολλά από τα οποία μάλιστα, τα διδάσκει ως παραδείγματα στα σχολεία κι επί πλέον τα γιορτάζει με τυμπανοκρουσίες και φανφάρες.

ISBN: 978-618-81697-0-8

ΠΑΠΑΛΟΥΚΑΣ Ν. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

Άρθρα στο Διαδικτυακό περιοδικό

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΡΕΥΝΑ

www.freeinquiry.gr

Η ΦΟΥΦΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ

κ. ά.

Αθήνα 2014

Μέσα από δεκάδες ιστορικές και πολιτικές έρευνες υπάρχει ένα μη αμφισβητήσιμο συμπέρασμα ότι για να βάλει κάποιος το όνομά του σε δρόμο ή σε καράβι ή να σου γίνει άγαλμα ή έστω μικρή προτομή, σε κάποια αχρειότητα θα πρέπει να είναι μπλεγμένος. Ο κανόνας βέβαια έχει εξαίρεση αν σε σουβλίσουν κλπ.

Είναι γνωστό ότι η ρωμιοσύνη διαστρεβλώνει και τηλεγράφημα, έτσι μιά ποιητική συλλογή μου τήν ανέλυσα ο ίδιος για να μην υπάρχει περιθώριο παρανόησης.

Η εργασία αυτή αντανακλά σε τόμους μελετών και δομεί τήν «εικόνα» μου και κατά ένα μέρος τον ρωμιό. Όμως για ακριβέστερο προσδιορισμό της ρωμιοσύνης καί πολλών άλλων αληθειών, επί των ψευδολογιών του εθνικού και θρησκευτικού συστήματος, ίσως θα φανεί σωτήριο, κυρίως στο νέο μελετητή το διαδικτυακό περιοδικό «Ελευθερη Έρευνα».

ΠΑΠΑΛΟΥΚΑΣ Ν. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ

Άρθρα στο Διαδικτυακό περιοδικό

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΡΕΥΝΑ

www.freeinquiry.gr

Η ΦΟΥΦΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ

κ. ά.

Αθήνα 2014

Συγγραφέας : Παπαλουκάς Χαράλαμπος
pap_cha@otenet.gr

Τίτλος: Άρθρα στο Διαδικτυακό περιοδικό «Ελεύθερη Έρευνα».

Υπότιτλος: Η φουφού της Ρωμοσύνης κ.ά..

ISBN: 978-618-81697-0-8

Επιμέλεια Κειμένων: Γιάννης Λάζαρης.
info@freeinquiry.gr

Μακέτα εξωφύλλου, ψηφιακή σύνθεση: Γεωργία Παπαλουκά
Φωτογραφικό Υλικό : Ελεύθερη Έρευνα.

Ευχαριστήριο : πρὸς το Διαδικτυακό περιοδικό «Ελεύθερη Έρευνα» (www.freeinquiry.gr) και τον ιδιοκτήτη του **Γιάννη Λάζαρη** για την βοήθεια τήν οποία μου προσέφερε, τίς ιδέες του και για όσα αποσπάσματα είναι πνευματικό του έργο.

Copyright: © 2014. Επιτρέπεται αντιγραφή κειμένου του έργου άνευ αδείας του συγγραφέως και με αναφορά στις πηγές.

Εκτύπωση - Βιβλιοδεσία: ΜΕΜΦΙΣ ΑΕ (Βασιλείου Χρυσάνθη Γ.).
Γραφικές Τέχνες, Σωκράτους 23 Αθήνα, 10552, Τηλ: 210-5240732,
Email: memfisae@otenet.gr, url: <http://proforma.com.gr>.

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ

(Από άρθρο¹ τής Ελεύθερης Έρευνας)

21.05.2012

**Δεν είμαστε έλληνες, που γίναμε χριστιανοί,
αλλά χριστιανοί, που φαντασιώθηκαν,
ότι κατάγονται από τους αρχαίους έλληνες**

Οι λαοί τού -πολυεθνικού- Βυζαντίου είχαν εκβυζαντινισθεί κι όχι εξελληνισθεί, όπως λανθασμένα υποστηρίζεται. Τους επιβλήθηκε η γλώσσα τής αυτοκρατορίας (τα ελληνικά, τα «αγγλικά» τής εποχής, δηλαδή) και η ορθόδοξη χριστιανική θρησκεία.

Δεν είμαστε έλληνες, που μεταλλαχτήκαμε -δια τής βίας ή μή- σε χριστιανούς, αλλά ακριβώς το αντίθετο. Ένα συνονθύλευμα βαλκανικών -και όχι μόνον- χριστιανικών λαών ήμασταν, που μόλις από τον 19ο αιώνα κι ύστερα, μάς μπήκε η ιδέα, ότι δήθεν καταγόμαστε από τους αρχαίους έλληνες. Αυτό συνήθως αναφέρεται ως: «απόκτηση ελληνικής εθνικής συνείδησης».

Οι μεγάλες αυτές ιδέες περί ευγενούς καταγωγής, που συνεπάγονται εξ άλλου έλλειψη παιδείας και αυτογνωσίας, είναι οι κύριες αιτίες για τα διαχρονικά χάλια τής Ρωμοσύνης. Κι άλλοι λαοί είναι χριστιανοί στις μέρες μας, δεν είναι όμως τόσο άφρονες και φαντασμένοι όσο οι ρωμιοί, αλλά πορευόμενοι με παιδεία και αυτογνωσία, προοδεύουν.

Μιλάμε για έλληνες και ελληνισμό. Ποιοί ήταν έλληνες; Ήταν έλληνας ο Σωκράτης, που ήπια το κώνειο ή αυτοί που τού το έδωσαν; Ήταν έλληνας ο Ηράκλειτος ή οι εφέσιοι, που τον έριξαν και τον έφαγαν τα σκυλιά; (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Ένα χρονικό τού διωγμού των φιλοσόφων δια μέσου των αιώνων). Ήταν έλληνες οι σπαρτιάτες, που έσφαζαν τους αθηναίους ή οι αθηναίοι, που έσφαζαν τους σπαρτιάτες ή ήταν έλληνας ο Μ. Αλέξανδρος, που τους έσφαζε όλους; Ήταν έλληνες αυτοί, που πολέμησαν τους

---

¹ Λάζαρης Γιάννης. Από τό άρθρο **ZORBA THE CHRISTIAN**

πέρσες ή αυτοί που πήγαν με το μέρος των περσών; Ποιός ήταν τελικά αυτός ο ιδανικός αρχαίος έλληνας, που μεταλλάχτηκε σε ρωμιό;

Και τι είναι ελληνισμός; Ακούμε, ότι ελληνισμός είναι το αρχαίο πνεύμα, το Βυζάντιο, ακούμε για ελληνισμό τής Μικράς Ασίας (πολυεθνικό συνονθύλευμα εκβυζαντινισμένων χριστιανών), ακόμα και για ελληνισμό τού Πόντου (ρωμιών χριστιανών) κ.λπ.. Ποιός είναι ο ορισμός τού ελληνισμού; Απλά, δεν υφίσταται αυτό, είναι ένα ιδεολόγημα, που έχουμε φτιάξει στα μυαλά μας, όπως όλα τα λήγοντα σε -ισμός (χριστιανισμός, σοσιαλισμός κ.λπ.). Ρωτήστε εκατό διαφορετικούς ανθρώπους τι είναι ελληνισμός και θα πάρετε εκατό διαφορετικούς ορισμούς.

Εκβυζαντινισμένοι χριστιανοί, όχι έλληνες

Είναι αβάσιμο και αποπροσανατολιστικό λοιπόν, το ερώτημα αν το Βυζάντιο ήταν ή όχι ελληνικό. Δεν ήμασταν έλληνες, που κάποτε -δια τής βίας ή μή- γίναμε χριστιανοί, οπότε μπερδευτήκαμε ιδεολογικά. Συνέβη ακριβώς το αντίθετο.

Εκβυζαντινισμένοι χριστιανοί ήταν όλοι οι λαοί στον ελλαδικό χώρο, που ξαφνικά τους φόρτωσαν στην πλάτη έναν εξιδανικευμένο αρχαίο πολιτισμό.

Η έννοια τής ροϊκότητας ήταν βασική στην αρχαία ελληνική φιλοσοφική σκέψη. Πάντα ρει, δυό φορές δεν μπορείς να μπεις στο ίδιο ποτάμι, έλεγε ο Ηράκλειτος. Η φύση δεν ανασταίνει τίποτε, αλλά γεννάει καινούρια.

Οι αρχαίοι έλληνες και η αρχαία Ελλάδα έχουν πεθάνει εδώ και πολλούς αιώνες. Και μόνο, που κάποιοι επιχειρούν να αναστήσουν το φάντασμά τους, αποδεικνύει, ότι εκτός τού ότι δεν έχουν καμμία φυλετική σχέση μαζί τους, δεν έχουν ούτε επίσης καμμία σχέση με την αρχαία ελληνική φιλοσοφική αντίληψη. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: «Απόγονοι» και «απόγονοι»).

Αυτό είναι το πρόβλημα και το βασικό αίτιο τής κακοδαιμονίας των σημερινών ρωμιών. Δεν έχουν προσπαθήσει να σταθούν στα δικά τους πόδια, αλλά στα πόδια ενός εξιδανικευμένου αρχαίου παρελθόντος, το οποίο εξ άλλου δεν τους ανήκει. Έτσι, αντί να αγωνισθούν με αυτογνωσία για το παρόν και το μέλλον τους, επαναπαύονται σε κάποιες αρχαίες δάφνες, που έχουν φτιάξει στο μυαλό τους και βολοδέρνουν ιδεολογικά εκστομίζοντας τις συνήθειες ανοησίες τού τύπου: «όταν εμείς χτίζαμε παρθενώνες, εσείς ήσασταν επάνω στα δέντρα...»

Ελληνοχριστιανική
υποχρεωτική παιδεία.
(Διαβάστε στην
«Ελεύθερη Έρευνα»: Με
το ζόρι έλληνες!).

Η «θρησκεία» έθνος

Στη δυτική Ευρώπη τού 18ου αιώνα ο εθνικισμός -διαθέτοντας ορθολογικό προκάλυμμα- ήρθε να αντικαταστήσει το θρησκευτικό τρόπο σκέψης. Με τη χρήση και τον χειρισμό τής ιστορίας και των εθνικών συμβόλων πρόταξε την υπέρτατη εθνική ιδέα, τη διατήρηση τού έθνους στο χρόνο.

Ο εθνικισμός είναι θρησκεία χωρίς θεό. Υποκαθιστά την πίστη στο θεό με την πίστη στην πατρίδα, την ενισχύει ή τη συγχέει μ' αυτήν.

Πολλοί ρωμιοί στις μέρες μας, στην προσπάθειά τους να ξεφύγουν από το μαντρί τής θρησκείας, έχουν ταμπουρωθεί μέσα στο άλλο μαντρί, αυτό τής «θρησκείας» έθνος κι από εκεί είναι μάλλον δυσκολότερο να γλυτώσουν, διότι δεν το αντιλαμβάνονται, ότι ένα μαντρί είναι κι αυτό, μια θρησκεία.

Η χειρότερη κατάσταση δουλείας είναι αυτή, κατά την οποία ο δούλος δεν αντιλαμβάνεται τη δουλεία του. Αν την αντιλαμβανόταν, υπήρχε και μια ελπίδα να αγωνιστεί, να κάνει κάποτε κάτι να την αποτινάξει. Αν δεν την αντιλαμβάνεται όμως, δεν πρόκειται να γλυτώσει ποτέ.

Από τον Καραγκιόζη, στη μαντάμ Σουσού

Εκτός από τον Καραγκιόζη, τον πάντα χρεωκοπημένο, τον τεμπέλη, τον χαμερπή, τον κουτοπόνηρο, με τα πλείστα όσα ακόμη ελαττώματα, τον αυτοδίκαια αναγνωρισμένο εθνικό ήρωα τής Ρωμοσύνης (διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Ο Καραγκιόζης τής Ρωμοσύνης κι η Ρωμοσύνη-καραγκιόζης και Καραγκιόζης και καραγκιόζηδες), μεγάλη επιτυχία είχε διαχρονικά και ο χαρακτήρας τής μαντάμ Σουσούς, μιάς ρωμιάς, επίσης χρεωκοπημένης, που διακατεχόταν επί πλέον, από μεγάλες ιδέες σχετικά με τη δήθεν ευγενή της καταγωγή.

Πολλές συζητήσεις γίνονται, για το αν θα πρέπει να αποκαλούμαστε έλληνες ή γραικοί. Αστεία πράγματα. Ούτε το ένα ούτε το άλλο: Ρωμιοί έπρεπε να λεγόμαστε και το κράτος μας (που ψευδωνύμως καλείται Ελλάδα) θα έπρεπε να λεγόταν Ρωμοσύνη, Ρωμοσυνιστάν ή κάτι τέτοιο

Αυτή είναι βασική αιτία τής κακοδαιμονίας μας, που ξεκίνησε από το λεγόμενο νεοελληνικό διαφωτισμό. Αυτό είναι το λάθος όλων εκείνων των διαφωτιστών (Κοραή, Κούμα κ.λπ.). Κι άλλοι λαοί υπήρξαν στο χώρο και συγκρότησαν έθνη (π.χ. βούλγαροι), δεν φαντασιώθηκαν όμως, τόσο ευγενείς καταγωγές.

Δεν έπρεπε να επενδύσουν στη φαντασίωση τής δήθεν ελληνικής καταγωγής. Αυτό, που κατάφεραν να φτιάξουν, είναι ένα συνονθύλευμα χρεωκοπημένων καραγκιόζηδων και φαντασμένων μαντάμ σουσούδων. Στα ψέματα στήριξαν το κράτος από τη δημιουργία του, γι' αυτό ένα κράτος-ψέμα είναι έκτοτε, μέχρι και τις μέρες μας.

Η ΦΟΥΦΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ

05.12.2014

Κλαρίτες...και Εμπειρικοί

Είναι πάντα αναμμένη, κάποιοι πάντα τη φυσούν κι ώσπου να βγουν τα κάστανα από τη φωτιά –ώ του εθνικού θαύματος– η ρωμιοφουφού ξαναγεμίζει κι ο ρωμιός τραγουδά την Παπαλάμπρainer, τον Νταβέλη, τον Γιαγκούλα κι ό,τι συρφετό υπάρχει στην ανοησία, την ονομασμένη ως Μούσα Δημοτική

Στην Ρούμελη και στην Ευρυτανία υπήρχαν αρκετοί ληστές και ζωοκλέφτες, που ονομαζόταν «κλαρίτες» (δηλαδή είχαν βγει στο κλαρί, ήταν επικηρυγμένοι ως παλιοί φυγόδοκοι και ληστές) και αυτοί ήταν ακριβώς, που διάλεξε ο Θανάσης Κλάρας για συντρόφους του, επειδή ήταν οπλισμένοι, θρασεείς, γνώστες τού εδάφους και εμπειροπόλεμοι στο αντάρτικο. Διασημότεροι εξ αυτών των κλεφτών, που στρατολόγησε ο Άρης Βελουχιώτης, ήταν ο Δήμος Καραλίβανος, (Αφοί Καραλίβανοι), ο Νάκος Μπελής και ο Θεοχάρης Πολύχρονος ενώ μέσω αυτών που ήταν γνωστοί ήδη στα «κλέφτικα λημέρια», ο Βελουχιώτης προσήλκυσε και άλλους ληστές.

Η κλεφταρματολίτικη πολιτική οδηγούμενη διαχρονικά από τις ξένες δυνάμεις και με την καθοδήγηση του εθνικοχριστιανισμού έγινε κεφάλαια εθνικής παράδοσης στους ρωμιούς. Ξεκίνησε με την λαφυρομανία τού '21, το ξεκλήρισμα τού οθωμανικού πληθυσμού και κάθε υγιώς σκεπτόμενου. Συνεχίστηκε με τη μορφή τής ληστείας και την τρομοκρατία των λήσταρχων και συνεχίστηκε αδιάλειπτα με την τρομοκρατία τών κατσαπλιάδων.

*Σαμπάνια
Τσοχατζόπουλος,
Σεπτέμβριος 1999.
Ο τότε υπουργός
Εθνικής Αμυνας
επισκέφτηκε την
Ουκρανία
για την αγορά δύο
σκαφών
ταχείας μεταφοράς.
Ουκρανοί αξιωματούχοι
είχαν ετοιμάσει σαμπάνια
με το όνομά του.
Πού αλλού θα έβρισκαν
τέτοιο πελάτη;*

*Η ληστρική
κλεφταρματολίτικη
παράδοση
επιβίωσε με άλλες
μορφές
ως τις μέρες μας.*

Στην συνέχεια έχουμε άλλοτε έξαρση και άλλοτε ύφεση του φαινομένου. Εμφανίζονται δυναμικότερα οι κλέφτες, ληστές και οι λησταντάρτες και πάλι οι αρματολοί στον λεγόμενο Μακεδονικό Αγώνα και κατά τον εμφύλιο το 1946-49, τον συμμοριτοπόλεμο στην ουσία, γιατί για συμμορίες επρόκειτο, είτε αριστερές είτε δεξιές και επιβίωσε με άλλες μορφές ως τις μέρες μας.

Ο «Πλιατσικολούκας», ο Πλιατσικογιάννης» και εν γένει ο «Πλιάτσικας» ουδέποτε στην ρωμιосύνη εξέλειπαν και πάντα εξαγνίζονται από τους ευτελείς δούλους τής εξουσίας τούς συγγραφείς, ποιητές και έτεροι υποτιθέμενοι «άνθρωποι τών γραμμάτων και τεχνών».

Το ίδιο ήταν κι οι μαυραγορίτες. Η αιτία τής πείνας την Κατοχή αποτελεί έναν ακόμα μύθο τής Ρωμιосύνης. Γιά την πείνα αποκλειστικοί υπεύθυνοι ήταν οι Άγγλοι και ο αποκλεισμός, τον οποίο είχαν επιβάλει και όχι οι Γερμανοί, οι οποίοι μάλιστα έλαβαν διάφορα μέτρα, απαγχόνισαν και κυνήγησαν, τα εγχώρια λαμόγια τα οποία θησαύρισαν εκμεταλλευόμενοι εκείνη την εποχή την πείνα τού λαού. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Όπως τους σενεγαλέζους).

Οι δράσεις των ομάδων τού ΕΑΜ και τού ΕΛΑΣ εξυπηρετούσαν ήδη από την έναρξη τού πολέμου τα συμφέροντα των βρετανών και μόνο. Η δράση των αντάρτικων συμμοριών άρχιζε και έπαυε όχι εκεί, που εξυπηρετούνταν τα εγχώρια συμφέροντα, αλλά τα Αγγλικά, για αυτό και μία ωραία πρωία το ίδιο το ΚΚΕ διέταξε τους αντάρτες του να θέσουν τα όπλα «παρά πόδα». Μπορεί οι προθέσεις πολλών ΕΑΜιτών και ΕΛΑΣιτών να ήταν αγαθές και πατριωτικές, όμως, τόσο αυτοί όσο και οι σημερινοί πολιτικοί τους απόγονοι δέν μπορούν να κατανοήσουν το μέγεθος τού εμπαιγμού τους από τις βρετανικές μυστικές υπηρεσίες ή μάλλον το ξέρουν, αλλά «ποιούν την νήσαν».

ΓΕΩΡΓΑΝΤΑΣ. —1) Άντώνιος. Όπλαρχηγός κατά την Έπανάστασιν τού 1821 εκ Λεβαδειάς, τήν όποιαν και εξεπροσώπησεν ως πληρεξούσιος εις τās πρώτας γενικάς συνελεύσεις. Έπί κεφαλής 30 άνδρων υπηρέτησεν υπό τόν Διάκον πρῶτον και κατόπιν υπό τόν Όδυσσέα Άνδρούτσον και κατά τὸ 1825 επί κεφαλής μεγαλυτέρου σώματος υπό τόν Γκούραν κατά τήν πολιορκίαν τών Άθηνων. Τὸ 1826 ήκολούθησε τόν Καραϊσκάκη και κατόπιν τόν Τζώρτζην. Διεκρίθη εις ὅλας τās μάχας και ὁ σημαντικός ρόλος τόν ὁποῖον διεδραμάτισε κατ' αὐτās ἀποδεικνύεται ἀπό τρεῖς ἐπιστολάς τού Γκούρα, σωζομένης ἐν πρωτοτύπῳ εις τόν ἀτομικόν φάκελλον τού Γεωργαντά, τόν εὑρισκόμενον εις τὸ «Άρχεῖον τού Άγώνος» και δημοσιευθείσας εις τὸ φύλλον τής 30 Ἄπριλιου 1944 τής ἐφημερίδος «Πρωία». Έπί Ὁθωνας διωρίσθη γερουσιαστής, επί δὲ Γεωργίου Α' ἐξελέγη κατ' ἐπανάληψιν βουλευτής Λεβαδειάς, τὸ δὲ 1874 προήδρευσε προσωρινῶς τής Βουλῆς ὡς ὁ γηραιότερος τών βουλευτῶν.

Όπως προκύπτει από το ανωτέρω λήμμα της Εγκυκλοπαίδειας

του Ηλίου κάποιοι «οπλάρχηγοί» είχαν επιτυχία στο πολιτικό στίβο διότι παρά την πλήρη τους γνώση τού εγκληματικού συστήματος της εθνοκρησκευτικής εξουσίας συνέχισε να την υπηρετεί και παρά την δολοφονία του Ανδρούτσου ο οποίος τον είχε Γραμματέα.

Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος δεν τα κατάφερε και πήδηξε από το Ενετικό Κάστρο έλεγε η Ρωμοσύνη για 150 χρόνια στην σχολική παιδεία, ίσως και μέχρι σήμερα. Οι δολοφόνοι του είναι ήρωες και αγάλματα μέχρι σήμερα, οι ηθικοί αυτουργοί και εντολείς τους διασφάλισαν τον «παράδεισο» για αυτούς και τούς επίγονους.

*Κομμουνιστική οργάνωση στην Αθήνα πριν τα Δεκεμβριανά.
Διακρίνεται η Αγγλική Σημαία, η Αμερικανική, πολλές Σοβιετικές και
καμμία Ελληνική.*

Τι σου είναι οι προδευτικοί! και πόσο δύσκολο να τους καταλάβεις!

Παρά την μεγάλη ανοησία της η ρωμοσύνη καταφέρει να μην υπάρχουν συναντήσεις τύπου «συμβολή οδών», ή γωνία Οδυσσέα Ανδρούτσου και Ιωάννη Μαμούρη ή ανάλογα Οδυσσέα Ανδρούτσου και Ιωάννη Κωλέττη.

Οι ρωμιοί είναι πάντα υπερήφανοι για τα κατορθώματα πάσης φύσεως ληστών και πλάθουν μύθους περί τής βοήθειας φτωχών και

ορφανών, προίκες κοριτσιών, ότι άλλο πρόβλημα έχει ο φτωχός ρωμιός (θέματα στα οποία διαχρονικά επιλαμβάνεται η Ορθόδοξη εξουσία) και μύθους περί λαϊκών αγωνιστών (περί αυτών η Εθνική εξουσία συνήθως είναι αρμόδια).

Ανάλυση απλή με Donatien Alphonse Francois Comte de Sade. Η ρωμιοσύνη διαχρονικά ψάχνει το καρότο το οποίο συνήθως έχουν οι Άγγλοι εκ χρυσίου τα υπόλοιπα τα προσδιορίζουν οι λόγιοι: «*Το ρωσικόν κνούτο υπήρξε γλυκύτερον των γαλλικών τιμωριών*» (Κνούτο. Λέξη ρώσικη, η οποία σημαίνει μαστίγιο κατασκευασμένο από λουρίδες δέρματος μεγάλου ζώου, που στην άκρη τους είναι δεμένα μεταλλικά σφαιρίδια). Βεβαίως, άλλοι, κυρίως οπαδοί του Κοραή, ήθελαν την τιμωρία και όχι το κνούτο, αλλά όλοι έκαναν χρήση του καρότου φανερά ή κρυφίως.

Φταίνει και τα δάση τής ρωμιοσύνης για αυτό τα καίουν ρωμιοί και εξουσίες. Αυτά τα καταραμένα δάση ζητάνε, θέλουν τους ληστές. Γιώργος Κατσιμπας: "*Δασωτά πουρνάρια τα μαλλιά, σπιθαμές τα γενιομούστακα, γεμάτοι άγρια μεγαλοπρέπεια. Αίτιοί. Κείνος ο Καραλίβανος έτοιμος για πέταμα. Πρώτη μου φορά έβλεπα άνθρωπο να περπατάει χωρίς ν' αγγίζει τη γης! Ασπίτης το μάτι του. Κάθε εκατό χρόνια τα δάσα με τα στοιχειά σκαρώνουν μες στη νύχτα από ένα Καραλίβανο για να τον καμαρώσουν*". [Ο Γιώργος Κατσιμπας (1913-2000) γεννήθηκε στις Καρούτες Φωκίδας. Πολέμησε στην Αλβανία. Ήταν από τους πρώτους αντάρτες, που εντάχθηκε στις γραμμές του ΕΛΑΣ, όπου και είχε το βαθμό του ταγματάρχη. Μετά τη Βάρκιζα, διώχτηκε και κρατήθηκε επτά χρόνια στις φυλακές. Το 1958 εκλέχτηκε βουλευτής με την ΕΔΑ. Το 1985 του αναγνωρίστηκε ο βαθμός του συνταγματάρχη ε.α.. Ήταν μέλος της Εταιρείας Ελλήνων Λογοτεχνών με πλούσιο ποιητικό και πεζογραφικό έργο].

Ίσως φταίει η λογοτεχνία, ίσως φταίει ο στρατός, ίσως φταίει η Βουλή αλλά πάντα από πρόσωπα που έχουν σχέση με ανοησία ή εξουσία εκθειάζουν την ληστεία.

Γνωστός ο ύμνος της «λόγιας ποίησης» για λήσταρχους, αυτός που συνέθεσε ο εθνικοθηρησκευόμενος Ανδρέας Εμπειρικός στον «Δρόμο» του:

«Όμως ο δρόμος, αν και από παντού περνά, δεν είναι πάντα της αμεριμνησίας ή της συνήθους συλλογής. Καμιά φορά φωνές

ακούονται την νύκτα, φωνές μιας γυναικός που άνδρες πολλοί σ' ένα χαντάκι την βιάζουν, ή άλλες φορές, άλλες φωνές - εκείνο το δυσοίωνο παράγγελα:

"Στον τόπο !" που μέγαν τρόμον έσπερνε μέσ' στις ψυχές των οδοιπόρων, όταν μαχαίρια άστραφταν και καριοφίλια ή γκράδες, εμπρός στα στήθη των ταξιδιωτών, όταν στον δρόμο αυτόν, μοίρα κακή τούς έριχνε στα χέρια των ληστανταρτών, που φουστανέλλα λερή φορώντας, έτσι καθώς προβάλλανε από την μπούκα μιας σπηλιάς, με παλληκάρια μοιάζανε του Οδυσσέα Ανδρούτσου, σαν νάταν ο τόπος το Χάνι της Γραβιάς και οι ταξιδιώται τούτοι, στρατιώται του Κιοσέ Μεχμέτ ή του Ομέρ Βρυώνη - έτσι, καθώς απ' το Πικέρμι ξεκινώντας, περνώντας μέσ' απ' την Νταού Πεντέλη, από τον δρόμο αυτόν, προς μονοπάτια δύσβατα τους λόρδους οδηγούσαν (ξανθά παιδιά της Ινγκλιτέρας που στην Ελλάδα ήρθανε και αγιάσαν) με τα χαντζάρια οι λησταί κεντρίζοντάς τους (ω Εδουάρδε Χέρμπερτ ! ω Βάινερ, ντε Μπούλ και Λούντ !) ώσπου να φθάσουν σε σίγουρα λημέρια, κοντά στη Σκάλα του Ωρωπού, στου Δήλεσι τα μέρη, για λύτρα βασιλικά ή για μαχαίρι (στα Σάλωνα σφάζουν αρνιά και στο Χρυσό κριάρια) για λύτρα βασιλικά ή για σφαγή (για δεσ καιρό που διάλεξε ο Χάρος να με πάρη) ενώ ο χειμώνας τέλειωνε και ζύγωνε η Λαμπρή, και μύριζε παντού πολύ το πεύκο, το θυμάρι, για λύτρα βασιλικά ή για σφαγή, (ω Αρβανιτάκη Τάκο ! ω Αρβανιτάκη Χρήστο ! ω Γερογιάννη και μαύρε εσύ Καταρραχιά !) για λύτρα βασιλικά ή για σφαγή, κοντά στη Σκάλα του Ωρωπού, στου Δήλεσι τα μέρη.»... («Ο Εμπειρικός διαβάζει Εμπειρικό», Διόνυσος 1964, από την «Οκτάνα», «Ίκαρος», 1980).

Ο Κονδυλάκης είχε επισημάνει το πρόβλημα της παιδείας και των πολιτικών και δεν ήταν ο μόνος. Η παιδεία και η πολιτικοί είναι δυό πράγματα που ο ρωμιός δεν έτυχε ποτέ να τα συναντήσει στην Ευρωπαϊκή τους μορφή ή παρεμφερώς. Όσο η παιδεία παράγει σκότος και οι πολιτικοί ζούν στο έρεβος αν και θα υπάρχει το Κυριάκη –Φώς Ιλαρόν θα αυξάνεται η ανάγκη για μύθους και ήρωες και δεν θα σταματήσει ποτέ, ιδίως αν είναι «αντιεξουσιαστές» και «φιλόπτωχοι» αλλά και να μην είναι, η λεγόμενη ανοησία η οποία μετονομάσθηκε λαϊκή φαντασία, είναι γενναιόδωρη στους ρωμιούς και σχηματίζει το πορτρέτο των λογής κακούργων εξιδανικευμένο.

Στην παραπλεύρως υδατογραφία από το Μουσείο Μπενάκη απεικονίζεται ο Καραϊσκάκης να έχει στήσει ένα τρόπαιο με τα κομμένα κεφάλια των ηττημένων (Αράχωβα, 24 Νοεμβρίου 1826). Το οξύμωρο επί πλέον είναι, ότι στο επάνω μέρος του πίνακα αναγράφεται: «Τρόπαιον των ελλήνων κατά των βαρβάρων».

Αν ήταν βάρβαροι οι άλλοι, αυτοί που έστησαν το τρόπαιο με τα κεφάλια τι ήταν;

Η αστυνομία είναι ίσως το μεγαλύτερο θύμα στην περίπτωση, η φουφού πάντα είναι αναμμένη, κάποιιοι πάντα την φυσούν και ως να βγάλει τα κάστανα από τη φωτιά ώ του εθνικού θαύματος η ρωμοφουφού ξαναγεμίζει και ρωμιός τραγουδά τη Παπαλάμπραινα τον Νταβέλη τον Γιαγκούλα και ότι συρφετός υπάρχει εις την ετέρα ανοησία ονομασμένη ως Μούσα Δημοτική. Βέβαια και η αστυνομία έχει στους κόλπους της έστω και εκ περιτροπής Πενταγιώτισσες και Κολοκοτρωναίους χωρίς βέβαια να λησμονιέται και η κατά τον ιερέα στην δοξολογία του αναθεματισμένη χωροφυλακή με το «πλήν τής ατίμου χωροφυλακής».

Αρχικά οι Αρβανίτες διαμαρτύρονταν να γίνουν τακτικοί γιατί είχαν απώλεια εισοδήματος από άτακτοι έτσι πολλές φορές υπήρχε εναλλαγή στο ρόλο τακτικού άτακτου μέχρι που εμφανίστηκε το άτακτο παιδί ο Κλάρας ως αρχηγός των ατάκτων και αναβίωσε την εθnikοθηρσκευτική παράδοση και πόσα κεφάλια δεν έχει δει αυτή Λαμία όχι βέβαια ότι στην Λειβαδιά δεν πήγαν κεφάλια. Η δεινή κεφαλοκυνηγός ρωμοσύνη τα φυλάει κιόλας τρόπαια στα Μουσεία.

Η ρωμείκη παράδοση των αποκεφαλισμών συνεχίστηκε με

αμείωτη ένταση και μετά το '21, ειδικά κατά τον λεγόμενο «Μακεδονικό Αγώνα» (διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Αποκεφαλισμοί, μαφιόζικες δολοφονίες, μακελειά και στο βιβλίο: Μακεδονικός Αγώνας. Από το μύθο στην ...ιστορία, έκδ. «Δρόμων», 2014), αλλά και αργότερα, κατά την περίοδο 1946-49. (Διαβάστε: Ο Βελουχιώτης, οι χοντροί εαμίτες της Κατοχής και ο παπα-Ανυπόμονος, Μιας Ανάστασης νέας κτυπάει καμπάνα... κ.ά.).

Κατά την αριστερή ρωμιοσύνη όσοι δεν την ακολούθησαν στον ΕΛΛΑΣ ήταν ληστοφυγόδοκοι και κατά την δεξιά ρωμιοσύνη όσοι ήταν εναντίον της ήταν λησταντάρτες. Βεβαίως κατά περίπτωση οι προσδιορισμοί αυτοί άλλαζαν με άλλους απλούς ή μεικτούς όρους «εθνικόφρων ληστής» με προαγωγή όταν επρόκειτο περί αριστερού ληστή «Κομμουνιστής Λήσταρχος».

Οι σφαγές μεταξύ των συμμοριών αλλά και των ρωμιών από το σύστημα της αριστεροδεξιάς εθνοκροσύνης σχεδόν πάντα άφηνε περιθώριο συγκάλυψης. Στην σύσκεψη στο «Μεγάλη Βρετανία» λίγο πριν τα Δεκεμβριανά (12/1944) είναι ο Βρετανός Πρωθυπουργός Ουίνστον Τσώρτσιλ, ο υπουργός του των εξωτερικών Άντονι Ήντεν και άλλοι Βρετανοί. Από ελληνικής πλευράς παρίστανται οι Γ. Παπανδρέου, πρωθυπουργός, Π. Κανελλόπουλος, Ν. Πλαστήρας, πολιτικοί αρχηγοί και οι κομμουνιστές Γ. Σιάντος, Δ. Παρτσαλίδης κ.ά. στην σύσκεψη προήδρευε ο Αρχιεπίσκοπος Δαμασκηνός. Όλη η εθνοκροσύνη δηλαδή και η «προστάτις δύναμις», αποικιοκράτες και το προτεκτοράτο. Από τα επίσημα πρακτικά της σύσκεψης:

Παρτσαλίδης: Χθες είπαμε καθαρά. ότι το πρώτο βήμα είναι η Αντιβασιλεία. Βλέπω σήμερα το αποφεύγετε...

Π. Ράλλης: Το θέτετε ως όρο;

Παρτσαλίδης: Μάλιστα. Ως πρώτο και βασικό όρο.

Π. Κανελλόπουλος: Ο κ. Σιάντος ξεκίνησε από μία προϋπόθεση, που είναι απαράδεκτος. Και θέλω να ξέρω, τι λέει γι' αυτήν ο πολιτικός κόσμος τής Χώρας. Ο κ. Σιάντος είπε, ότι ο διεξαγόμενος πόλεμος είναι πόλεμος μεταξύ Ελληνικού λαού και τών Άγγλων. Αποτελεί τάχα πόλεμο κατά τών Άγγλων η αιχμαλωσία χιλιάδων γυναικόπαιδων που μεταφέρονται εις Θήβας και άλλας περιοχάς υπό αθλιεστάτας συνθήκας; Αυτό είναι Γερμανική μέθοδος, είναι φασισμός. Αφού κ. Σιάντο, λέτε, ότι έχετε το λαό μαζί σας, γιατί κατά

τις ώρες τής ελευθέρας κυκλοφορίας, εισέρχονται χιλιάδες λαού εις την δική μας ζώνη και δεν έρχονται προς την δική σας; Αυτό το καμουφλάρισμα τής λαοκρατίας, που έχετε, έληξε. Όταν ήλθα από την Πελοπόννησο, απέκρυψα τις σφαγές χιλιάδων ανθρώπων που κάματε, ως και εκείνων που κλείσατε στα στρατόπεδα. Έπρεπε τότε να βρεθεί μία διέξοδος εις σας από τις ευθύνες του παρελθόντος. Θα είμεθα ευτυχείς τότε, να μπαίναμε εις νόμιμο πολιτικό βίο.

Το κεφάλι ενός αντάρτη στα χέρια των αντιπάλων του.

Συνήθως αυτά αμφίπλευρα δεν αναφέρονται ποτέ, ειδικά από προδεφτικούς, ούτε ότι τα στρατόπεδα τα οποία τα είχαν ονομάσει Σιβηρία. Δεκάδες εκατοντάδες κοινούς εγκληματίες χασάπηδες έχει να παρουσιάσει η αριστεροδεξιά ρωμιοσύνη, η αριστερά είχε και τούς δικούς της «αντιδραστικούς» να εκτελέσει. (Πραγματικά, ο Π. Κανελλόπουλος είδε στρατόπεδα και μάλιστα, όπως ο ίδιος λέει στο ημερολόγιο του: «Οφείλω να παραδεχθώ, ότι ο αδίστακτος σε αιματηρές πράξεις Άρης Βελουχιώτης, σταμάτησε από της αφίξεώς μου εις την Πελοπόννησο, 27 Σεπτ 1944 και της συναντήσεως μου μετ' αυτού τις εκτελέσεις και τις σφαγές»).

Συνήθως και από τις δύο πλευρές της ρωμιοσύνης επισημαίνονται οι εκτελέσεις. Η προδεφτική ρωμιοσύνη αναφέρει τις αθώσεις και την ατιμωρησία των εθνικών δεξιών. Αρκετοί ειδεχθείς δολοφόνοι καταδικάσθηκαν για τις δολοφονικές τους ενέργειες, αριστερής τεχνοτροπίας και δις εις θάνατον μάλιστα, αλλά τελικά την γλίτωσαν «λόγω μέτρων επιείκειας».

Ο λήσταρχος Γιάννης Αβορίτης από το Κυριάκι δεν εντάχθηκε στο ΕΛΑΣ παρά τις προσπάθειες του Κλάρα και εκτελέστηκε μαζί με τον υπολοχαγό Ανδρέα Βαρδουλάκη ή «Βάρδα» την 1η Απριλίου 1943 στη μονή Οσίου Σεραφείμ Δομβούς. Ο εμφύλιος, δηλαδή ο πόλεμος των συμμοριών, ουδέποτε έπαψε να υφίσταται με κάποιες μικρές περιόδους σε ύφεση. Η ψυχολογία του διχασμού κράτησε τουλάχιστον μέχρι το 1981 και μέχρι σήμερα καλλιεργείται επιμελώς ιδιαίτερα με την εμφάνιση τής κοινωνίας της πληροφορίας βρίσκεται σε έξαρση η πληροφόρηση και κυρίως η παραπληροφόρηση.

Ο ανθρώπινος νους δεν μπορεί να συλλάβει την τρομοκρατία των ημερών της Γερμανικής Κατοχής που ασκούσαν οι «αντάρτες της λευτεριάς» σε βάρος αντιπάλου τους. Οι κλαρίτες εκβίαζαν επίσης και ολόκληρα χωριά για να μην προξενήσουν πρόβλημα στους Γερμανούς και υποστούν αντίποινα. Ως είθισται σε τακτά χρονικά διαστήματα εμφανίζονται νέα βιβλία με το θέμα «Σφαγή Διστόμου» που είναι πιασάρικο και πουλάει, κάποια στιγμή θα αφιερώσω ένα σπουδαίο πόνημα εις μνήμη των νεκρών του Διστόμου.

Ο γερμανός συγγραφέας Χέρμαν Μάγερ στο βιβλίο του «Από την Βιέννη στα Καλάβρυτα» εκδ. ΕΣΤΙΑ σελ. 542, αναφέρει το εξής παρμένο από γερμανικά αρχεία. «Οι κάτοικοι των περιοχών από Μέγαρο ως Κόρινθο έδωσαν 400 εκατ. δραχμές στους ΕΛΑΣίτες να μην κάνουν επιθέσεις στους Γερμανούς και αυτοί καταστρέψουν με αντίποινα τα χωριά. Και πράγματι από Απρίλιο 1944 δεν έγινε καμία επίθεση ανάμεσα στα Μέγαρο και την Κόρινθο!».

*Η λεγόμενη Εθνική Αντίσταση
δεν ήταν αυθόρμητη
και αυτόβουλη,
αλλά υποκινούμενη από τις
ενέργειες της αγγλικής
εξωτερικής πολιτικής.*

Οι δράσεις των ομάδων του ΕΑΜ και του ΕΛΑΣ εξυπηρετούσαν ήδη από την έναρξη του πολέμου τα συμφέροντα των βρετανών. Μετά τον πόλεμο δε, οι θεσμοί και η λειτουργία του νεορωμείου προτεκτοράτου παρέμειναν υπό αγγλική εποπτεία. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Πολιτικό κουκλοθέατρο).

Τα κεφάλια
εννέα ανταρτών
εκτίθενται
σε χωριό
της Μακεδονίας
(1949).

Οι ρωμιοί και οι πολιτικοί τους δεν θέλουν να ακούνε για τέτοια θέματα καθότι έχουν ενσωματώσει στο εθνικοθηρησκευτικό τους σύστημα την απάθεια και τον ωχαδερφισμό και κάποιους ναζί τους έχουμε και αγάλματα. Το σημαντικό είναι το φληνάφημα στους τοίχους και σύνθημα των προδεδεφτικών «η Ελλάδα δεν ξεχνά τον Φασισμό» και είναι φυσικό να μην το ξεχνάς όταν κυκλοφορεί στο αίμα σου, αλλά και εδώ οι ρωμιοί είναι τυφλοί και κουφοί με βούλα και βεβαίως υπάρχει και ασυλία.

Δύσκολη η ενοχή των κατσικοκλεφτών και των κατσαπλιάδων εχόντων χρυσίον και λογίους εκπερδόμενους βλακώδεις λόγους.

Ἄλλ' ἀνάγκη πρὸ πάντων νὰ ἐξαφνισθῇ ἡ διὰ τῶν πολιτικῶν μέσων προαγωγή τῶν τῆς Θέμιδος λειτουργῶν. Ὡς ἀνωτέρω παρετηρήσαμεν, κυρίως παρεκτρέπει τὸν δικαστὴν ἡ ἐπιζητουμένη ὑπ' αὐτοῦ προαγωγή, ἀναγκάζουσα συνηθέστατα νὰ κύπτῃ πολλακίς εἰς τὰς ἀξιώσεις τῶν ἰσχυόντων ἢ ἰσχυσόντων...

Ἡ διαπλοκή εἶναι μια παλιά εφεύρεση, τὴν ὁποία ὁ ρωμιὸς εἶχε ἐπισημάνει καὶ ἀναπτύξει ἐπιστημονικῶς. (Θ. Φλογαῖτη: «Ἡ Δικαιοσύνη ἐν Ἑλλάδι» στο «Ποικίλη Στοά: Ἐθνικὸν Ἡμερολόγιον 1885», Ἀθήνα, 1884, σελ. 92).

Οι πρώιμοι κλαρίτες της «αντίστασης» και κυρίως του ΕΛΑΣ θα πρέπει να ενταχθούν στο πλαίσιο που τους κατατάσσουν ιστορικοί που έζησαν τα γεγονότα όπως ο Στίνας² ο οποίος αναφέρει:

[...Ξέρουμε τι ήταν αυτή η «λαϊκή εξέγερση» επιθέσεις είτε εναντίον μεμονωμένων στρατιωτών ή αξιωματικών των στρατών κατοχής είτε στρατιωτικών περιπόλων ή μικρών μονάδων. Και το άμεσο, βέβαιο από πρίν αποτέλεσμα τα τρομακτικά αντίποινα εις βάρος αθώων αγροτών και ομήρων, εμπρησμοί χωριών. Αυτές τις «πολεμικές επιχειρήσεις» τις πλήρωσε πολύ ακριβά η χώρα.

Ξέρουμε και ξέρανε καλύτερα εκείνοι που τις οργανώνανε ότι σε τίποτε δεν συντελέσανε αυτές οι «επιχειρήσεις» στην απελευθέρωση της χώρας και ούτε δημιουργήθηκαν για αυτό το σκοπό. Και κανένας αντάρτης να μην υπήρχε και τίποτε από τη φρίκη που ζήσαμε να μην γινόταν πάλι τα γερμανικά στρατεύματα θα αποχωρούσαν από την χώρα, όπως αποχώρησαν από παντού μετά την κατάρρευση της Χιτλερικής Γερμανίας.

Ο «εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας», και ο «αντιφασιστικός πόλεμος» ήταν μια από τις συνήθειες απάτες που χρησιμοποιούν οι καπιταλιστές για να σπρώχνουν τους λαούς στα σφαγεία.

Ο σκοπός αυτών των «πολεμικών επιχειρήσεων» ήταν ένας και μόνος: να εμποδίσουν μια οικειότητα, μια ανθρωπινή, ή ακόμα και ταξική-συντροφική σχέση ανάμεσα στους στρατιώτες της κατοχής και τον πληθυσμό. Δηλαδή να προφυλάξουν τον ιμπεριαλισμό από την επανάσταση. Κι αυτό πέτυχαν...] (ΕΑΜ-ΕΛΑΣ-ΟΠΛΑ, σελ 87. Κατεβάστε δωρεάν ολόκληρο το βιβλίο από την «Ελευθέρη Έρευνα»).

Ουσιαστικά το μόνο που δεν αναφέρει ο Στίνας είναι αυτό που δείχνει η υλιστική ανάλυση, ότι το χρήμα ήταν το κίνητρο στο βάθος της υπόθεσης. Οι «πολεμικές επιχειρήσεις» πρόσθετο στόχο είχαν να ενδώσουν οι ρωμιοί στην ληστεία που τους γινόταν από τον ΕΛΑΣ και να πληρώνουν προστασία. Οι ληστές πάντα είναι ευρηματικοί στις μεθόδους και δεν διστάζουν μπροστά σε τίποτε για την επίτευξη των στόχων τους.

Οι αντάρτες ήταν κοινοί ληστές, το ότι έγινε προσπάθεια να

---

² Α. Στίνας. «ΕΑΜ ΕΛΑΣ ΟΠΛΑ»1987. σελ87.

ενταχθούν στους «κλέφτες παληκάρια» δεν αλλάζει νόημα αφού και οι κλέφτες ήσαν ληστές των ρωμιών και όχι των τούρκων.

Προφανώς βέβαια υπάρχουν και εξαιρέσεις μερικών αλλά ελάχιστων ανθρώπων στελεχών οι οποίοι κινήθηκαν με προθέσεις καλές και αγνά αισθήματα αλλά όχι με σύνεση και λογική και έπεσαν θύματα της προσωπικής τους επιλογής και ιδεολογίας τους, τα ίδια θύματα στον απλό κόσμο ήταν αμέτρητα.

Ο εθνικοθησκευτισμός και πάλι βγήκε κερδισμένος, στην αρχή οι ληστές ονομάστηκαν πάλι άτακτοι, από άτακτα σώματα ονομάστηκαν συμμορίτες και σώματα συμμοριτών και στο τέλος πάλι αντάρτες.

Δεν έχει τόση σημασία, ότι το έθνος από κατασκευής του, ήταν μηχανισμός παραγωγής κατασπλιάδων, κάτι το οποίο δεν έγινε κατανοητό από τους ρωμιούς, αφού συνήθως η Ρωμισούνη τούς εξυμνούσε. Η σημασία, η οποία έχει και ιδιαίτερη αξία, είναι, ότι το έθνος υπερασπίζεται περιστασιακά κάθε είδους ληστεία στο όνομα ακριβώς του έθνους και των ευτελών αξιών, που δημιουργεί περί πατριωτισμών και συναφών αηδιών.

*Homo (V)romius:
Αρχαίος ημών ένδοξος
πρόγονος.*

Σήμερα για παράδειγμα, το πλιάτσικο στις συντάξεις γίνεται ακριβώς στο όνομα του έθνους. Το λάθος της ανέντιμης αυτής κατασκευής, μοναδικής στο είδος της, που φαντάζει ευρωπαϊκή οντότητα, είναι, ότι πλιατσικολογεί και τον ιδιώτη, κυρίως τον συνταξιούχο, ο οποίος έτυχε να γεννηθεί νοήμων στην «λύμη της Ανατολής», όπως έχει χαρακτηριστεί κατά το παρελθόν από ευρωπαίους.

Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»:

- Όπως τους σενεγαλέζους.
- Αποκεφαλισμοί, μαφιόζικες δολοφονίες, μακελειά στο βιβλίο: Μακεδονικός Αγώνας. Από το μύθο στην ...ιστορία, έκδ. «Δρόμων», 2014)
- Ο Βελουχιώτης, οι χοντροί εαμίτες της Κατοχής και ο παπα-Ανυπόμονος, Μιας Ανάστασης νέας κτυπάει καμπάνα... κ.ά.).
- Πολιτικό κουκλοθέατρο.

Σχόλια

Σπουδαίο άρθρο!!!

Ο άνθρωπος τα λέει απλά, για τήν Φουφού μιλάει. Δεν εξετάζει αν καήκαν τα κάστανα, ποιά ήταν χαλασμένα και ποιά είχαν και αν είχαν σκουλίκια.

Συγχαρητήρια γιατί δεν κάνει συγκρίσεις αν ήταν καλύτεροι οι δεξιοί ή οι αριστεροί ληστές. Έχει πιάσει το νόημα ό άνθρωπος, το γράφει καθαρά: ρωμιός κάθε απόχρωσης (από το άσπρο μέχρι το μαύρο) ίσον πλιάτσικας.

Αυτό που λέει, ότι το φασισμό το έχουμε μέσα μας, τα εξηγεί όλα και μάλλον θα αναφέρεται και στο τρόπο που σκεφτόμαστε. Ο Φασισμός είναι κάτι μεταξύ κληρονομικού και επίκτητου δηλαδή υπάρχει γονίδιο που σε κατάλληλες περιπτώσεις αναδεικνύεται η κατασκευή του ρωμιού ταλιμπάν.

Ο ρωμιός συνήθως είναι όπως αναφέρει ο αρθρογράφος, είναι χωμένος και διαπαιδαγωγημένος μέσα στην λύμη της ανατολής, ως εκ τούτου είναι αδύνατον να μπορεί να διαβάσει και να καταλαβαίνει πέρα από αυτά που έχει μάθει, δηλαδή για καλούς αριστερούς και κακούς δεξιούς ή αντίστροφα, είτε και μικτά, με καλούς και κακούς από τις δύο πλευρές.

Η πραγματικότητα είναι μία, πρόκειται για βρωμοκράτος με βρωμιούς που όμοιο δεν βρίσκεται εκτός απο τα ταλιμπανικά. Δεν έχει καμμία αξία, και κανένα πολιτισμό η ηθική του είναι η ληστεία και η απάτη και είναι αποδεκτό από την μεγίστη πλειοψηφία των ρωμιών.

ΜΥΡΩΔΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΦΑΣΟΛΑΔΑΣ

14.02.2014

**Μια κριτική ματιά
στο βυζαντινισμό, τη διαφθορά,
τη νοοτροπία και τις εμμονές,
που διαχρονικά ταλανίζουν τη Ρωμιούσνη**

Πίσω από τον φιλελληνισμό κρύφτηκαν πολλά πολιτικά ζητήματα και εγκλήματα, ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις, σαθρές πολιτικές, ξενόδουλοι ή υπόδουλοι πολιτικοί, απατεώνες, τυχοδιώκτες, ρωμιοί και ξένοι. Αυτά βέβαια δέν σημαίνουν, ότι δέν υπήρχαν και κάποιοι ελάχιστοι, οι οποίοι βρέθηκαν ορθοί αναλυτές ορισμένων πραγματικών προβλημάτων τού ρωμιού και τάχθησαν με το μέρος του αλληλέγγυοι. Η αγελαία μάζα βέβαια, ουδόλως τους γνωρίζει, καθότι σπάνια ή και ποτέ δέν αναφέρονται στην εκπαίδευσή της.

Τα περισσότερα προβλήματα πάντως, που διαχρονικά ταλανίζουν τον ρωμιό, είναι ανούσια ή φανταστικά, όπως π.χ. το να πάρουμε την Πόλη, να αναγνωριστεί η οικουμενικότητα τού Πατριαρχείου, να μήν ονομαστούν οι σκοπιανοί μακεδόνες, να λειτουργήσει η θεολογική σχολή τής Χάλκης κ.λπ. κ.λπ..

Οι γάλλοι ιμπεριαλιστές έχουν εξειδίκευση στον φιλελληνισμό σε αντίθεση με τους άγγλους και τους γερμανούς, οι οποίοι χρησιμοποιούν άλλες οικονομικές κυρίως πρακτικές τακτικές. Προσφιλής γαλλική μέθοδος, που εξυπηρετεί και τον εθνικισμό της, είναι η έπαρση τής ανοησίας τού ρωμιού σε σχέση με την Ευρώπη. Να μιλούν συγκριτικά περί τού αρχαίου ελληνικού πολιτισμού, τής πονηράς γηραιάς Αλβιώνος και των βάρβαρων γερμανών

Ο σημερινός ρωμιός, ο διαχρονικός λούστρος των ευρωπαίων, πλήν ελαχίστων εξαιρέσεων, δέν παράγει πολιτισμό. Εθνικό του ήρωα έχει τον Καραγκιόζη, που στην παραπλεύρως εικόνα από παράσταση στην τηλεόραση, παρουσιάζεται - ως γνήσιος τουρκορωμιός- ανάμεσα σε μιά εκκλησία, το σεράι και την «Αγιασοφιά».

Στις ξένες γλώσσες η έννοια τής λέξης ελληνισμός σχετίζεται περισσότερο με την αρχαία Ελλάδα. Στα ελληνικά η έννοια ταυτίζεται με τη Ρωμισούνη και προσδιορίζει τα εθνικοθηρησκευτικά ιδεώδη των ρωμιών ανεξαρτήτως πολιτικής τοποθέτησης.

Η έννοια φιλελληνισμός (philhellenism) είναι κυρίως συνυφασμένη με τη δυστυχία των ρωμιών τον 19ο αιώνα και με την αρχαία Ελλάδα.

Ο όρος σημιτισμός υπάρχει σε διάφορες γλώσσες (π.χ. sémitisme, δέν υπάρχει στα αγγλικά), παράλληλα με τον όρο αντισημιτισμός (antisemitism, antisemitismus, antisémitique κ.ά.).

Ο φιλελληνισμός και ο σημιτισμός έχουν κοινά χαρακτηριστικά αηδίας και αβελτηρίας, καθότι προϋποθέτουν τον εχθρό τού ελληνισμού (τού ρωμιού) και τον αντισημιτισμό, αντίστοιχα. Στην ιστορία παίχτηκαν διάφορα βάρβαρα και κάθε λογής παιχνίδια με τον φιλελληνισμό και τον (φιλο)σημιτισμό. Ρωμιοί και εβραίοι είχαν και έχουν κοινό παρονομαστή τη θρησκεία τους, το χριστιανισμό και τον ιουδαϊσμό, έτσι τα κλάσματα είναι ίσα και με ίδιους συντελεστές έχουμε ίδια σχεδόν αποτελέσματα.

Το εβραϊκό ολοκαύτωμα με τις πολυδιαφημισμένες υπερβολικές περιγραφές και τους παραφουσκωμένους αριθμούς

Θυμάτων αποτελεί την «Αγία Λαύρα» τής εβραϊκής (μυθ)ιστορίας.

Αντισημιτισμός - ανθελληνισμός:

Έννοιες παράλληλες, που σχετίζονται με τα εθνικά φαντασιακά τόσο των εβραίων (βλ. Πώς επινοήθηκαν οι εβραίοι) όσο και των ρωμιών (βλ. Η πραγματική καταγωγή μας) κι έχουν να κάνουν με εχθρούς - πραγματικούς ή μή-, γενοκτονίες και ολοκαυτώματα, όπως π.χ. το εβραϊκό ολοκαύτωμα ή την γενοκτονία των ποντίων (βλ. Περί τής μή ελληνικής καταγωγής των μικρασιατών).

Το εβραϊκό **ολοκαύτωμα** με τις πολυδιαφημισμένες υπερβολικές περιγραφές και τους παραφουσκωμένους αριθμούς θυμάτων αποτελεί την «Αγία Λαύρα» τής εβραϊκής (μυθ)ιστορίας.

Ο αμερικανοεβραίος ακαδημαϊκός Norman Finkelstien τόλμησε να αμφισβητήσει με αποδείξεις τον μύθο τού ολοκαυτώματος. Έγραψε το βιβλίο «Η βιομηχανία τού ολοκαυτώματος». Καταγγέλλει τα εγκλήματα τού Ισραήλ σε βάρος των παλαιστινίων. Το γεγονός, ότι οι εβραίοι γονείς του επιβίωσαν των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης δέν αρκεί, να τού συγχωρήσουν κάποιοι τη δριμύτατη κριτική, που ασκεί τόσο στην πολιτική των σιωνιστών στην Παλαιστίνη όσο και στη σιωνιστική προπαγάνδα στις ΗΠΑ και υφίσταται διώξεις.

Οι χριστιανοί, ενώ γνωρίζουν την εβραϊκή μυθολογία, είναι απίθανο να γνωρίζουν γιά την Hannah Arendt, που κατέδειξε τη συνεργασία των ανερχόμενων εβραϊκών ελίτ κατά τη ναζιστική περίοδο. Όπως είναι το ίδιο απίθανο, ότι ο Darius Ratajack «απολύθηκε από το Πανεπιστήμιο τής Ορολε, όπου δούλευε έντεκα έτη και τού απαγορεύθηκε να διδάσκει σε οποιοδήποτε άλλο πανεπιστήμιο γιά τρία χρόνια μετά την έκδοση τού βιβλίου «Tematy niebezpieczne»

(Επικίνδυνα Θέματα), μέσα στο οποίο έγραφε, ότι δέν ήταν επιστημονικώς δυνατόν να σκοτώσει κάποιος εκατομμύρια ανθρώπους με αέρια σε θαλάμους αερίων τού υποτιθέμενου στρατοπέδου θανάτου, Άουσβιτς. [«The Human Condition (1958), ελλ. μετ. από τους Στέφανο Ροζάνη και Γεράσιμο Λυκιαρδόπουλο: «Η ανθρώπινη κατάσταση - Vita activa» (Γνώση, 1986) και «The Origins of Totalitarianism (1951) (ελλ. μετ. «Το ολοκληρωτικό σύστημα, το τρίτο μέρος από το έργο «Πηγές τού Ολοκληρωτισμού», εκδ. Ευρύαλος, 1988)].

Το **ποντιακό ζήτημα** ξεκίνησε από την επιχείρηση των ρωμιών να ιδρύσουν ανεξάρτητο κράτος στον Πόντο, όπου ζούσαν μαζί με τους μουσουλμάνους, που επέφερε τον διωγμό τους από την περιοχή. Οι μουσουλμάνοι έκαναν εκτοπισμούς, εξορίες, θανατώσεις, λεηλασίες. Οι ρωμιοί προέβησαν σε ανυποταξίες, λιποταξίες, αντάρτικο, θανατώσεις, εμπρησμούς, λεηλασίες, πράξεις εκδίκησης και αντίποινα σε βάρος των μουσουλμάνων.

Η ποντιακή βιβλιογραφική έκρηξη στην Ελλάδα παρατηρήθηκε μόλις στη δεκαετία τού '80. Οι πόντιοι κατάφεραν κι αναγνωρίστηκε ο θάνατος ορισμένων μόνον από αυτούς -σε πολλές περιπτώσεις από τις κακουχίες κι όχι από προμελετημένο έγλημα- ως γενοκτονία και με το Ν. 2193/11-3-1994 καθιερώθηκε η 19η Μαΐου ως ημέρα μνήμης της.

Ο καθολικός χριστιανός Αντώνιος Ζυγομαλάς, στην μετάφραση τού έργου «The Greeks of today» τού Tuckerman αναλύει την «Μεγάλη Ιδέα» τών ρωμιών. (Tuckerman, Charles Keating, 1821-1896, «Οι Έλληνες τής σήμερον», μτφρ. Α. Ζυγομαλά, Εκ τού Τυπογραφείου τής Φιλοκαλίας, Αθήνα, 1877. σ. 103). Αναφέρεται στον τότε ελλαδικό χώρο, που δέν είχε ακόμα ενταχθεί στο νέο κρατίδιο, όπου μαζί με την μειονότητα των τούρκων υπάρχει και το ελληνικό (;) στοιχείο μαζί με σλάβους, βλάχους και αλβανούς και προκειμένου γιά την Ήπειρο την προσδιορίζει ως Αλβανία.

*Ναΐδριο επάνω σε αρχαιοελληνικό κίονα.
Δύο φαντασιώσεις - πυλώνες τής Ρωμισσύνης:
Ο χριστιανισμός και η δήθεν ευγενής
καταγωγή.*

Η μεγάλη μερίδα των ρωμιών και κυρίως λόγιοι, έμποροι και δημόσιοι υπάλληλοι έχουν αμοιβαίο συμφέρον με τους οθωμανούς, είναι αδιάφοροι για αλλαγή τού καθεστώτος ή διάγουν βίο καλύτερο με τους τούρκους. «Είναι ευάρεστος η ιδέα, ότι εσμέν “εκλεκτή φυλή”, προωρισμένη να εισάγη το σύμβολο τού χριστιανισμού και τήν δάδα τού πολιτισμού και τής ελευθερίας εις τα σκοτεινά βασίλεια τών προλήψεων και τής αμάθειας...».

Όμως, διάχυτη είναι στο εσωτερικό και στο εξωτερικό η ανικανότητα τού νεοσύστατου κρατιδίου για την πάταξη τής διαφθοράς και τής φαυλότητας. «Αληθώς, ουκ ολίγοι διατείνονται, ότι η Ελλάς ως ανεξάρτητον έθνος υπήρξε “τελεία αποτυχία”». Βεβαίως, ουδέποτε ήταν ανεξάρτητο κράτος και μέχρι σήμερα αποτελεί αποικία ευρωπαϊκών και αμερικανικών συμφερόντων με την Αγγλία διαχρονικά ως την «πρωτίστη σύμβουλο».

*Η διαφθορά και η
φαυλότητα
αποτελούν διαχρονικά
χαρακτηριστικά
τής Ρωμισσύνης*

Οι φαναριώτες είναι σύμβουλοι των βασιλέων και ο νεποτισμός των ρωμιών αποτελεί την διοίκηση σε όλα τα επίπεδα. Οι όντες στη τάξη πρώτοι ήσαν αλήτες πρώτης τάξης. Δολοφόνησαν τον Καποδίστρια, εξόντωναν κάθε αντίπαλο, που διαφωνούσε με την πολιτική τους, και χρέωναν τους μεγαλοϊδεάτες ραγιάδες με δάνεια, που τα ονόμαζαν «δάνεια με έκπτωση» και η έκπτωση αυτή ήταν 40 και 44%. Τί σού είναι αυτοί οι χριστιανοί με την εφεύρεση των εκπτώσεων! Ο ρωμιός αδυνατεί να τους κάνει έκπτωση από την συνείδησή του, αφού έχει εκπέσει η νόηση.

Από τα μέσα τού 19ου αιώνα και ιδιαίτερα από το 1877, άρχισε να καλλιεργείται έντονα η άποψη στο ρωμιό, ότι είναι ο πρώτος στην Ευρώπη και διάγει βίο προνομιούχο. Γιά παράδειγμα, οι μαθήτριες τής Αγγλίας εμφανίζονται φτωχότερες και ρακένδυτες. Γιά κάθε μία χώρα ευρωπαϊκή οι ευτελείς δούλοι τής εξουσίας εμφανίζουν τον ρωμιό αριστοκράτη, να υπερτερεί στη νόηση. Στα γράμματα ο ρωμιός είναι άπιαστος κι έχει το μικρότερο ποσοστό αναλφάβητων.

*Ο βυζαντινισμός
και οι μεγαλοϊδεατισμοί
ταλαιπωρούν ακόμα
τα μυαλά των ρωμιών.
Καλλιεργούνται
στην οικογένεια, στο
σχολείο, στις δημόσιες
υπηρεσίες,
στην κοινωνία,
στις ένοπλες δυνάμεις
κ.λπ..*

Η πραγματικότητα είναι, ότι ο ρωμιός είναι ο αρχικαραγκιόζης τής Ευρώπης και μάλιστα εθνικοφασίστας, όπως πάντα επηρεασμένος από τις υποτιθέμενες δημοκρατικές δυνάμεις, που στην τότε περίπτωση, βρίσκονται στους δημοτικιστές.

Έτσι, ο υπερήφανος ρωμιός χρεωκοπεί και τού φταίνε οι ευρωπαίοι. Φταίει λίγο και ο ίδιος, καθότι αισθάνεται ενοχές, που δέν φρέναρε λίγο την καλοπέρασή του... και ξεπέρασε τον ευρωπαίο. Τότε και σήμερα, ίδια παχύδερμα ζώα με χρώματα τής ζέβρας ως εθνικά και φυσικά, χριστιανοί το θρήσκευμα αποτελούσαν τούς δοσίλογους ή αυτούς, που έφεραν την χρεωκοπία. Βέβαια, λένε, δέν έφταιγαν οι ίδιοι, αλλά οι προηγούμενοι λες κι αυτοί δέν ήσαν το ίδιο. Ο ρωμιός συνεχίζει να νοιώθει απροστάτετος χωρίς τα παχύδερμα των εξουσιών.

Ἡ Ἑλλάς μεθ' ὅλην τὴν πτωχείαν καὶ τὰ χρέη της, ἂν καὶ μόλις τέσσαρες ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν κατοίκων της εὐποροῦσι, μόλις δ' ὀκτὼ ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐμπορεύονται, ἂν καὶ τὸ ἥμισυ ἐκ τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ της εἶναι ποιμένες ἢ γεωργοί, ὑπέρχει σήμερον ὑπὸ τὴν ἑποφίαν τῆς ἰσωτερικῆς ἰσυχίας, πολιτικῶς ἀσφαλεστέρα ἢ ἡ Μεγάλη Βρεττανία. Ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ μία ἐπανάστασις θὰ συνεπήγετο τὰ φρικώδη καὶ ἀποτρόπαια κατορθώματα ὄχλου ἑμμανοῦς. Εἶδομεν ἀρτίως τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἐπαναστάσεως ἐν Γαλλίᾳ ὑπὸ τὸ ὄνομα Κοινοκτημοσύνη, ἣτις ἦν συνώνυμος τῇ δημοτικῇ ἀμαθείᾳ. Ἐν Ἑλλάδι ἡ ἐπανάστασις ὑπῆρξε πνευματικὴ μόνον ἀνευ κτηνώδους ἀγριότητος ἢ ἀκολασίας. Τὸ τοιοῦτον δ' ἀφίεται ἀναμφριστως εἰς τὴν ἀγαθὴν φύσιν τοῦ λαοῦ, βελτιωθεῖσαν διὰ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως.

Ἡ ανοησία των γάλλων και η... πνευματικότητα των ρωμιών!

(Α. Ζυγομαλάς: «Οἱ Ἕλληνες τῆς σήμερον», σ. 103).

Παρά την χρεωκοπία και παρά την έλλειψη ζωοτροφών, ο ρωμιός είναι περισσότερο ασφαλής από τον άγγλο, έτσι τουλάχιστον τού λείι το κράτος και είναι υποχρεωμένος να συνηγορήσει, άλλως εις το «πύρ το εξώτερον». Υπάκουσε στάς διαταγás και έτσι προόδευσε... σε αντίθεση με τον γάλλο, που τον έφαγε η κοινοκτημοσύνη. Η μέν αγαθή φύση τού λαού βοήθησε, ώστε να τα έχουν όλα οι εξουσίες και όχι «κοινά», η δε πνευματική ανάπτυξη περιστράφηκε στην οικιοθελή πτωχεία τού πνεύματός του.

Η Ελλάδα είναι ευρωπαϊκή χώρα, απόλυτο δείγμα αυτοεξευτελισμού και κατάντιας με κατά κύριο λόγο χρεωκοπημένες τις δυνάμεις τής Αριστεράς, οι οποίες δίνουν πάλι την δυνατότητα στην άνοδο των φασιστικών αντιλήψεων. Μοναδικό πραγματικό, αληθέστατο γεγονός είναι, ότι θεμέλια τής Ευρώπης δέν υφίστανται χωρίς τον αρχαίο ελληνικό πολιτισμό, όχι όπως το εννοεί ο μέσος αμαθής ρωμιός, αλλά με την έννοια, ότι ο αρχαίος αυτός πολιτισμός είναι η πρώτη οργανωμένη εκμετάλλευση τής θρησκευτικής και πολιτικής εξουσίας απέναντι στο λαό, έχουσα ιδεολογικό υπόβαθρο.

Σε αυτή την περίπτωση σημασία έχουν οι φωνές όσων αντιστάθηκαν σε αυτή την αθλιότητα διαχρονικά και δέν ήσαν άλλοι πλὴν τών άθεων αρχής γενησομένης από τον έλληνα ποιητή - σοφιστή Διαγόρα τον Μήλιο, τον οποίο οι αθηναίοι κατηγορήσαν για ασέβεια, όπως τον Σωκράτη (μή άθεο), διότι θεωρήθηκε, ότι προσβάλλει το κοινό αίσθημα με τις απόψεις σχετικά με τους θεούς και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Αθήνα.

Ο Διαγόρας ο Μήλιος (5ος αι. π.Χ.) προκύπτει ενάντιος στην ελληνική θρησκεία. Ακούσε κριτική στα ελευσίνια μυστήρια, αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την Αθήνα και πέθανε στην Κόρινθο.

Ο Κικέρων γράφει τον 1ο αι. π.Χ., για το πώς φίλος τού Διαγόρα προσπάθησε να τον πείσει για την ύπαρξη των θεών υποδεικνύοντάς του πόσες ιερές εικόνες αναφέρονται σε ανθρώπους, που σώθηκαν από θαλασσοταραχές με την δύναμη των επικλήσεων τους στους θεούς («Περί τής φύσης των θεών», iii 89). Η απάντησή του ήταν, ότι δέν υπάρχουν πουθενά εικόνες εκείνων, που ναυάγησαν και πνίγηκαν στη θάλασσα.

Ο Κικέρων δίνει κι άλλο παράδειγμα, όπου ο Διαγόρας ήταν σε ένα πλοίο, στην τρικυμιά θάλασσα και το πλήρωμα πίστεψε, ότι το αίτιο τής τρικυμίας ήταν, το ότι είχαν μαζί τους αυτόν τον άθεο άνθρωπο. Ο Διαγόρας τότε αναρωτήθηκε εάν και όλα τα άλλα πλοία, που αντιμετώπιζαν την ίδια φουρτούνα, είχαν μαζί τους και από έναν Διαγόρα (iii 37).

Οι διηγήσεις αυτές και άλλες (Διογ. Λαέρτιος, vi. 59) περιγράφουν με σαφήνεια τη σχέση, που είχε με την κυρίαρχη θρησκεία. Το ότι υπεράσπιζε την άποψή του με μεγάλη σταθερότητα και τόλμη δεικνύεται και από το γεγονός, ότι αναφερόταν με το επίθετο άθεος στην αρχαιότητα.

Ο χριστιανός συγγραφέας και άγιος, Αθηναγόρας ο Αθηναίος (2ος αι. μ.Χ.), αναφέρει: «Είχαν λόγο οι αθηναίοι, όταν έκριναν τον Διαγόρα ένοχο για αθεΐα. Όχι μόνο σχολίασε τα ορφικά μυστήρια, κοινοποίησε τα μυστήρια τής Ελευσίνας και των Καβείρων, τεμάχισε και το ξύλινο άγαλμα τού Ηρακλή, γιά να βράσει τα γογγύλια του, αλλά ανοιχτά διακήρυττε, ότι δέν υπάρχει καθόλου θεός». («Πρεσβεία περί των χριστιανών», κεφ. 4).

Βέβαια, η κοινοποίηση προϋποθέτει τη γνώση, αυτό όμως έχει δεύτερη σημασία. Οι αβέλτηροι χριστιανοί θέλουν να πιστεύουν, ότι οι προ Χριστού άθεοι δέν γνώριζαν περί θεού και ευτυχώς, διότι θα καίγονταν στην πυρά.

Φυσικά, γράφοντας βιβλία τού τύπου «ο θεός δέν είναι μεγάλος» μπορεί να μήν είσαι μίσθαρνος αλλά δεν σημαίνει ότι είσαι και άθεος. Το γονιμότερο ίσως χώμα παγκοσμίως γιά την ανάπτυξη των θρησκειών είναι ο ελληνισμός, διότι υπάρχει έντονο το αρχαίο πνεύμα αθάνατο, το έρεβος και η αμάθεια.

Η θρησκεία είναι ανθρώπινη επινόηση. Η οργανωμένη μορφή της υποκρύπτει βιαιότητα, αφαιρεί την νόηση, οδηγεί σε αυταπάτες και ψυχώσεις. Το μήνυμά της είναι μήνυμα μόνιμης υποταγής και ευγνωμοσύνης, υποτέλειας και προσευχής. Οι θρησκείες

εμφανίστηκαν όταν οι περισσότεροι άνθρωποι ήταν αγράμματοι κι ακόμα και σήμερα απευθύνονται κατά κύριο λόγο στους πολλούς, που είναι ημιμαθείς, σε φτωχούς, αμόρφωτους και όσους βρίσκονται σε σύγχυση με δεισιδαιμονίες με μαύρες γάτες, Τρίτες και 13 και όσες πλείστες αβέλτερες καταστάσεις. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Χωρίς θεό).

Η ηθική τού ρωμιού έχει αναπτυχθεί με την πρακτική συγκατάνευση τού «μαζί τα φάγαμε» και τής κατανάλωσης κάθε τύπου αυγών, μέχρι να εκκολαφτούν τα φίδια και να τον τσιμπήσουν, αλλά κι αυτό τότε θέλημα θεού θα είναι γιά το ρωμιό... και ξανά προς την δόξα τραβά η ανοησία.

«Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία εἶναι ἀσθενὴς, ἀλλ' ἡ θρησκεία ἰσχυρὰ,» λέγει ὁ καθηγητὴς Βουρνόφ, διευθυντὴς τῆς ἐν Ἀθήναις γαλλικῆς σχολῆς ἐν τινὶ ἀξίᾳ λόγου πραγματεία αὐτοῦ, δημοσιευθεῖσα ἐν τῇ Ἐπιθεωρήσει τῶν δύο Κόσμων. «Ἡ ἑλληνικὴ ἐκκλησία εἶναι ἰσχυρὰ, ἀλλ' ἡ θρησκεία ἀσθενὴς,» λέγει ὁ ἱστορικὸς Φίνλαϋ ἐν τινὶ πρὸς ἐμὲ ἐπιστολῇ, σχολιάζων τὸ ἀρθρον τοῦ Κ. Βουρνόφ. Οὕτω ἀντικρυσ διαφωνοῦσιν ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου ἀντικειμένου δύο εὐφυεῖς συγγραφεῖς, ἐπὶ μακρὸν διατρίψαντες ἐν Ἀθήναις.

Η εκκλησία ασθενής και η θρησκεία ισχυρά; Η εκκλησία ισχυρά και η θρησκεία ασθενής;

Ο Ζυγομαλάς προσπαθεί να αναστρέψει ανεπιτυχώς την κατάσταση ως υπάλληλος τού Υπουργείου των Εξωτερικών και στο τέλος διαπιστώνει, ότι είναι υγιής και η εκκλησία και η θρησκεία.

Οι ξένοι συγγραφείς πράγματι έκαναν το λάθος να μὴν προσδιορίσουν ορθά τα πράγματα, διότι δέν ανέφεραν συγχρόνως, ότι και το υπουργείο του συνάμα είναι βαρύτερα ασθενές νοητικά. Ο Ζυγομαλάς ερχόμενος στην θέση τής εκκλησίας και τής θρησκείας εύστοχα ανατρέπει την ασθένεια και εμφανίζει μία απόλυτα υγιέστατη κατάσταση, την οποία ζηλεύουν οι ξένοι. (Α. Ζυγομαλάς: «Οι Έλληνες τής σήμερον», σ. 157).

Πάντα ήταν αδύνατον το κράτος να λειτουργεί με οικονομικούς όρους και όχι την επαιτεία, λόγω των μεσαιωνικών δομών του και της βυζαντινής νοοτροπίας, το ραγιαδισμό, το ραχατισμό και την αβελτηρία τού ρωμιού. Ο παιδιόθεν ανόητος δέν αντιλαμβάνεται την ανοησία και θεωρεί τον εαυτό του από τη φύση έξυπνο.

Σπάνια ή και ουδέποτε το εξαρτημένο νοητικά άτομο (περίπτωση ναρκωτικών ουσιών, αλκοολισμός κ.λπ.) παραδέχεται την εξάρτησή του εκτός, όταν πλέον είναι σε αθλιοτάτη οργανική κατάσταση, η οποία, προκειμένου για το εξαρτημένο κράτος, αντιστοιχεί στην χρεωκοπία του.

Βασικά, οι ξένοι βλέπουν τον βυζαντινισμό τού κράτους, τον οποίο και ο ορθόδοξος χριστιανός Αδαμάντιος Κοραής είχε προσδιορίσει αναφέροντας, ότι ο ρωμιός βγήκε από τουρκικό τάφο και μπήκε σε χριστιανικό.

Οι ξένες εφημερίδες έγραφαν διερευνητικά, ότι «η εκκλησία είναι άρρωστη και η θρησκεία δυνατή» (αυτό δέν σημαίνει, ότι είναι και υγιής) ή ότι «η εκκλησία είναι ισχυρή (δέν σημαίνει, ότι δέν πάσχει εξ ανιάτων ασθενειών) και η θρησκεία άρρωστη». Η διερεύνηση των ξένων ουδέποτε σταμάτησε, διότι αφορά στην εξωτερική πολιτική των χωρών τους.

**Ἑλληνική ἐκκλησία καὶ ἑλληνικὸν ἔθνος εἶναι, σχεδὸν εἰ-
πεῖν, ἕροι συνώνυμοι. Οἱ πλείστοι τῶν Ἑλλήνων φρονοῦσιν ὅτι
τόσον ἀδιασπᾶστος εἶναι συνδεσμένον ἀμρότητα, ὥστε τὸ ἐν
δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ τοῦ ἑτέρου. Ὡς ἡ ἐκκλησία ἀδύ-
ναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ ὁ λαὸς ἀδύναται νὰ
ὑπάρξῃ, ὡς ἔθνος, ἄνευ τῆς ἐκκλησίας. Καὶ ἀληθῶς ἡ ἐκκλη-
σία εἶναι ὁ ἀπρογνώστου λίθος τοῦ πολιτικοῦ οἰκοδομήματος.
... Ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία δὲν ἐκινδύνισεν ἐπὶ τουρκοκρατίας.**

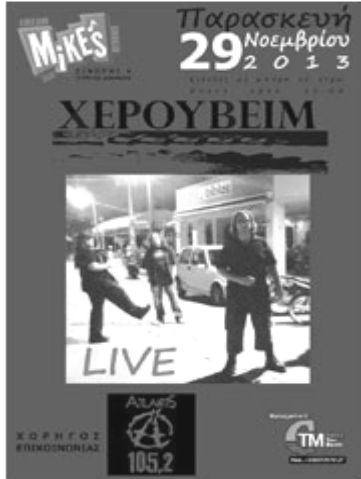
*Δέν είμαστε Ἕλληνες, που γίναμε χριστιανοί, ἀλλὰ χριστιανοί,
που φαντασιώθηκαν, ὅτι κατάγονται ἀπὸ τους ἀρχαίους Ἕλληνες.
Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Zorba the Christian)*

Τότε, αλλά και πάντα, η διερεύνηση αφορά στην καλή κατάσταση τού χριστιανικού τάφου, στην εις γενιές χρονική διάρκεια τής ενταφίασης και στην πιθανότητα τής ανάστασης τού Λαζάρου.

Και **ολυμπιακοί**
και **lokumu** (τουρκ.).
Τουρκορωμιοσυνιστική
σαλάτα...

Την πρώτη δεκαετία αυτού τού αιώνα, οι ξένοι έκαναν αρκετές δοκιμές για την καλή λειτουργία τού χριστιανικού τάφου και τη στεγανότητά του. Η λειτουργικότητα αποδείχτηκε άριστη, αλλά επειδή υπήρχε σοβαρό πρόβλημα στεγανότητας τοποθέτησαν μπόλικο άρωμα, ώστε να εξαλείφεται η δυσοσμία και τελικά, η Ελλάδα μυρίζει θρησκευτική φασολάδα και Λόντρα 17ου αιώνα.

Χερουβείμ
είναι το όνομα, που
επέλεξαν
να ονομάσουν το
συγκρότημά τους
οι μουσικοί τής
διαφημιστικής αφίσας
για κάποια συναυλία τού
λεγόμενου
«αντιεξουσιαστικού
χώρου»
τής Ρωμιούσνης

Δέν είναι δυνατόν στο πλαίσιο ενός άρθρου να αναλυθεί το μέγεθος τής ανοησίας τού ρωμιού διαχρονικά, αλλά ελπίζω, ότι δίνει την ευκαιρία παραπέρα μελέτης και θεραπείας σε όσους βέβαια, θεωρήσουν, ότι ασθενούν...

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ

14.03.2011

Γράφω το δεύτερο σκέλος τού τρίτου τόμου τού έργου μου (μελέτη και έρευνα) με το γενικό τίτλο «Κυρική φώς ιλαρόν». Το σκέλος αυτό αφορά όλη την θρησκευόμενη αρχαιότητα και τις απόψεις της πάνω σε θέματα γυναικών, την απομυθοποίηση των «σοφών», τού Αριστοτέλη καί άλλων, που αρκετά στοιχεία υπάρχουν και στην «Ελεύθερη Έρευνα».

Ο τίτλος του είναι η Υπατία και αφορμή στάθηκε και η ταινία Agora, για την οποία έχουν γραφεί επαινετικά σχόλια, ενώ στο βάθος είναι μιá αθλιότατη χριστιανική ταινία, η οποία στόχο έχει να ανασκευάσει την αλήθεια προς μακροπρόθεσμο όφελος των χριστιανών. Βεβαίως, έντεχνα έχει φτιαχτεί με τέτοιο τρόπο, που ο μη ειδικός δεν βλέπει το στόχο της και εύκολα ανάλογα με τις πεποιθήσεις του βγάζει τα δικά του συμπεράσματα, αλλά παιδαγωγικά είναι πανάθλια, αφού έντεχνα δημιουργεί στοχευμένες αντιπάθειες και συμπάθειες στο υπό παιδείυση άτομο, οι οποίες εν συνδυασμώ με άλλα δεδομένα σαφέστατα και προδήλως αποδιώχνουν τις ευθύνες από το χριστιανισμό.

Κάτι ανάλογο, όπως έγινε με την επίρριψη των ευθυνών υπό των εγκληματιών χριστιανών, τής υπό αυτών πυρπόλησης της Ρώμης, στον Νέρωνα. Μού προξένησε αηδία από τα πρώτα κιόλας λεπτά τής ταινίας, όταν την πρωτοείδα και δεν άντεξα να την δώ τότε άμεσα με την έννοια, ότι γνώριζα το «νόμισμα» και βεβαίως τις επόμενες ημέρες το επιβεβαίωσα. Σε κάποιο σημείο τής μελέτης μου έχω ορίσει σε υποσημείωση το εξής σχετικό:

Κλασικό παράδειγμα άγνοιας, ότι το ίδιο νόμισμα έχει «δύο

διαφορετικές όψεις»: Η Πολιτεία Α τού Μίκη Θεοδωράκη, ξεκίνησε με το τραγούδι «Μάνα μου και Παναγιά», που έγραψε ο ποιητής Τάσος Λειβαδίτης εμπνευσμένος από το αριστοτελικό «Adagio» τού συνθέτη και ήταν να εκδοθεί σε δίσκο 45 στροφών.

Για να κυκλοφορήσει όμως ο δίσκος, έπρεπε να γραφτεί άλλο ένα τραγούδι από την άλλη πλευρά. Έτσι γράφτηκε η «Δραπετσώνα», που ήταν εμπνευσμένη από το γκρέμισμα των προσφυγικών παραγκών από τις μπουλντόζες, βγάζοντας στο δρόμο πλήθος γυναικόπαιδων, γερόντων, ανήμπορων και άρρωστων. Βέβαια, οι στίχοι τού τραγουδιού είναι το ίδιο δυνατοί όσο και αυτά τα περιστατικά. Ηχογραφήθηκε το 1960. Είναι αυτό, που κοινώς λέγεται «παίξιμο σε διπλό ταμπλό»...

Σε άλλο σημείο δε, επειδή ασχολούμαι με το θέμα τής γυναίκας, για να φτάσω σε σωστά στοιχεία στην Υπατία και το πώς έχει η τότε κοινωνία βεβαίως και η σημερινή, που οι ρίζες της πράγματι έχουν βάση αρχαία θεοκρατική διασταυρωμένη με τον χριστιανισμό ιουδαϊσμό, αναφέρω πέρα από την σχεδόν ομόθυμη με το παρακάτω άσμα όπερα τού Βέρντι τα εξής:

Χαρακτηριστικό με διαχρονικά αντιδραστικά στοιχεία (αριστοτελικά και ιπποκρατικά) είναι το άσμα «Φτερό στον άνεμο» σε στίχους και μουσική τής Σωτηρίας Μπέλλου:

Το πλοίο φεύγει και κουβεντιάζω,
με κάποιον ναύτη στην κουπαστή,
μού λέει με πόνο για μια γυναίκα,
που όρκο τού 'κανε, πως θα 'μενε πιστή.

Και συλλογιέμαι με την σειρά μου,
μήπως τού φύγει ένα πρωί,
φτερό στον άνεμο είναι η γυναίκα,
φτερό στον άνεμο μεσ' τη ζωή.

Τού είχε τάξει χρυσά παλάτια,
όταν το έπνιγε στα χάρδια στα φιλιά,
μα η γυναίκα ίδια είναι ίδια πάντα,
απ' τα χρόνια τα παλιά.

. Και συλλογιέμαι με την σειρά μου,
μήπως τού φύγει ένα πρωί,
φτερό στον άνεμο είναι η γυναίκα,
φτερό στον άνεμο μες τη ζωή

Προφανώς το ανωτέρω έχει υποτιμητικά στοιχεία για την γυναίκα και σκέφτομαι τώρα αν ήμασταν στην εποχή των 45 στροφών, το εν λόγω άσμα ήταν η μία όψη και η άλλη το ποίημα τού Κωστή Παλαμά «Οι καλόγεροι».

Είμαστ' οι άνεργοι και οι άχαροι,
και τής ζωής είμαστ' εμείς οι καταλαλητάδες,
για να πατάμε και να σβήνουμε είμαστε,
τα ωραία και τ' αληθινά, τ' άνθια και τις λαμπάδες.

Τον ήλιο και τα ηλιόχαρα οχτρευόμαστε,
και τις αγάπες τής καρδιάς και τού παιδιού τα γέλια,
με νεκροσάβανο σκεπάζουμε,
το Λόγο τον τετράψυχο στα γαληνά Βαγγέλια.

Είμαστ' ο κούφιος ήχος ο παράταιρος
στων κεραυνών το ταίριασμα και στων κελαιδημάτων,
χαλάσματα και σκιάχτρα κάνουμε,
τούς θείους ναούς και τα λευκά κορμιά των αγαλμάτων.

Μα να, ο ραγιάς τα σύντριψε τα σίδερα,
«Ζωή!» ο Τεχνίτης έκραξε, Σοφέ, αλαλάζεις «Νίκη!»,
φύγαμε τότε και τρυπώσαμε,
μέσ' στων ερήμων τις μονιές και γίναμεν οι λύκοι.

Και τώρα κάθε που απαντήσουμε,
την Υπατία την άτρομην Ιδέα την αστρομάτα,
τη σφάζουμε, τη χιλιοκομματιάζουμε,
και - ω λύσσα! - τα κομμάτια της τα ρίχνουμε στη στράτα.

Ὡ τού "θαύματος" δηλαδή τής αλητείας σας καλόγεροι!
Ἐχουμε την γυναίκα σε νόμισμα ίδιας αξίας με το προηγούμενο. Αν
ερωτηθεί κάποιος τι κοινό μπορεί να έχουν τα νομίσματα - δίσκοι,
που αναφέρθηκαν, μπορούμε να συνδυάσουμε τη Δραπετσώνα με
το Μέγαρο τής Υπατίας, που πριν και αυτό ελάχιστοι το γνώριζαν και
τις άθλιες συνθήκες στις δύο περιπτώσεις. Ἐτσι έχουμε ένα διπλό
«άλμπουμ» εποχής...

Παράλληλα, ήδη σε άλλο θέμα στην μελέτη μου είχα
αναφερθεί στο Σολωμό και πράγματι είναι πολύ καλή η έρευνά σας
επί τού θέματος. (Σ.σ. βλ. Ἄεργος, σκνηρός, μέθυσος, διεφθαρμένος
και Ἄτεχνος λογοκλόπος). Βεβαίως, υπάρχουν αρκετοί χριστιανοί, οι
οποίοι μέσα από κάποιες τακτικές υποτιθέμενες αντιχριστιανικές
προσπαθούν και χαράσσουν στρατηγικές υπέρ του.

Ο Λιαντίνης επί παραδείγματι στρέφεται κατά πολλών
πραγμάτων και τού Γρηγορίου τού Ε' (είναι δεδομένες οι πράξεις και
τα έργα του) και παράλληλα συγχρόνως εξυμνεί το Σολωμό (τον
οποίο η παιδεία τον έχει εθνικό ποιητή) και συγχρόνως τον Κοραή
(για τον οποίο υπάρχει άγνοια σε επίπεδο παιδείας σχολικής για το
ποιόν του), ο οποίος πρὶν καλά απελευθερωθεί η Ελλάδα είχε
μεθοδεύσει την πνευματική σκλαβιά τού νεοέλληνα και παράλληλα
έθετε τις βάσεις τής θεολογίας.

Ὅταν έγραφα για τον Κοραή, επειδή έκανα μα συγκριτική
μελέτη στα «Πολιτικά» τού Αριστοτέλη με τα «Αριστοτέλους
Πολιτικῶν τα σωζόμενα» υπό τού Κοραή, ήρθε και το πρώτο μήνυμα
για την έρευνά σας σχετικά με τον Σολωμό. Ἐτσι, μού ξαναήρθε στο
μυαλό ο Λιαντίνης στο πόσο έντεχνα έχει μεθοδεύσει τη δημιουργία
καλής εικόνας αναξιόπιστων προσώπων στις ευπαθείς παιδείας

ομάδες των νέων και στους πλήρως αναιδεΐας επιχειρήματα... Έτσι, το άγαλμά τού Κοραή παραμένει έξω από την Πρυτανεία τού Πανεπιστημίου στην Αθήνα, ως επιβράβευση της σημαντικής και συστηματικής ενασχόλησής του με το θεολογικό κομμάτι τής επιμόρφωσης των Ελλήνων (πρόβατα Γραικούς, όπως χαρακτηριστικά αναφέρει τούς Έλληνες ο Κοραής, σελ. XXI) διατηρώντας ούτως το σκοτάδι και των νεοελλήνων... το οποίο σκότος ο Λιαντίνης το μεταφέρει μόνο στο Γληγοράκη (κατά Λασκαράτο).

Ο Κοραής ήταν συνειδητά ορθόδοξος χριστιανός και αναφέρει τα επόμενα στο κεφάλαιο προς τον Αναγνώστη στο: «Συμβουλή τριών Επισκόπων» [Vicentius de Durantibus (bp. of Termoli.), Egidio Falceta (bp. of Caorle.), Gregory (st, bp. of Nyssa). "Συμβουλή τριών Επισκόπων". London, printed for W. Truthlover. MDCCCXX. Μεταφράστηκε από τον Αδαμάντιο Κοραή. Εκδόθηκε 1820. Πρωτότυπο από Πανεπιστήμιο Οξφόρδης]: Σελ. XIII: «Δεν έχω βέβαια να φοβούμαι μη συκοφαντηθώ από Γραικούς, ο Γραικός εγώ, ως Άθεος, ή ως Ανατροπεύς των καθεστώτων» και σελ. XIV-XV: «Λέγω πρώτον εις απολογίαν μου, ότι είμαι τέκνον τής Ανατολικής Εκκλησίας, εις αυτήν γεννημένος, με αυτήν ενωμένος, και το αυτό Σύμβολον τής πίστεως ομολογών». (Το αναφερόμενο βιβλίο υπάρχει στο Internet, αλλά και επειδή δεν είναι μεγάλο σε μέγεθος σάς το αποστέλλω).

Πιθανόν να έχετε γράψει για τον Κοραή, αλλά δεν το έψαξα. Είμαι βέβαιος, ότι ο κάθε πνευματικός λωποδύτης μπαίνει στην θέση του μέσα στην «Ελεύθερη Έρευνα», αλλά είναι πολλοί και βλέπω, ότι τουλάχιστον οι «σημαντικοί» τού ελληνοχριστιανικού κράτους μπαίνουν στο μικροσκόπιο τής έρευνας. Όσο για τον Λιαντίνη, που βραβεύτηκε από την Ακαδημία για τον Σολωμό, θέλει πολύ δουλειά για να ξεχωρίσεις τήν ήρα από το σάρι και στη περίπτωση τής «Αγοράς» είναι δύσκολο, όπως να ξεχωρίσεις αν καίγεται σχίνος ή θυμάρι. Σε κάθε περίπτωση απαιτείται γνώση και παρατήρηση. Δεν γνωρίζω το βάθος τής πλοκής με τη θεολογία τού καθενός, πάντως κάπου διάβασα, ότι [...η Υπατία ως διαφαίνεται

και από την ταινία... ήταν παρθένα και διόλου απίθανο να ήταν η Αγία Αικατερίνη], από κάποια, που αναφέρεται ως καθηγήτρια Φιλοσοφίας στο Πανεπιστήμιο και καταλήγει σε αυτό που έλεγα ανωτέρω για τον Νέρωνα:

α. Η φιλόσοφος Υπατία υπήρξε χριστιανή και

β. η δολοφονία της έγινε κάτω από συνθήκες συνωμοτικού σχεδίου των ιουδαίων τής εποχής εκείνης και καμιά έγκυρη ιστορική πηγή δεν αποδεικνύει, ότι την προκάλεσαν χριστιανοί.

* * *

Προφανώς, τα ανωτέρω εύκολα μπορεί να τα κατανοήσει κάποιος από την «Αγορά», διότι κατ' ουσία αυτό είναι και το μήνυμα τής ταινίας. Επιπρόσθετα στο γνωστό σοβαρό γεγονός τής καταστοφής τής βιβλιοθήκης τής Αλεξάνδρειας από τους χριστιανούς ο απλός λογικός νούς και ιδιαίτερα ο μαθητικός νούς - και εδώ πρέπει να δοθεί έμφαση- βγάζει το συμπέρασμα από την διαστροφική ταινία, ότι την καταστοφή την έκαναν επίσης οι «παραβολάνοι», τούς οποίους μέχρι χθές ελάχιστοι γνώριζαν την υπάρξή τους. Να μην ξεχνάμε τον Παλαμά.

Ο ΓΙΑΧΒΕ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ

14.09.2010

Στο άρθρο σας Ρωμισούνη εναντίον Ολυμπίας γράφετε: «Παρατηρείστε, ότι στο δεξί εικονοστάσι το καντήλι είναι αναμμένο. Γύρω από τα εικονοστάσια υπάρχει πυκνή βλάστηση, οι δε φωτογραφίες λήφθηκαν καλοκαίρι με υψηλές θερμοκρασίες. Άν υπήρχε αγώνισμα ηλιθιότητας, οι συγκεκριμένοι ευσεβείς χριστιανοί θα άξιζαν χρυσό μετάλλιο και κότινο δόξας». Η αξιότιμη αρθρογράφος δεν έλαβε υπ' όψη της, ότι σε όλη την Ελλάδα υπάρχουν στα δάση εικονοστάσια, αλλά ο θεός δεν αφήνει να καούν. Ακόμα και κάτι να πάει στραβά θα βάλει το χέρι του και θα σταματήσει τη φωτιά. Με την ιδιότητα λοιπόν τού πυροσβέστη έχουν γίνει πολλά θαύματα, ειδικά σε μοναστήρια, όπου με την εμφάνιση και μόνο τής εικόνας τής μονής η φωτιά σταμάτησε.

Αν πάρει λοιπόν τηλέφωνο η αρθρογράφος την Πυροσβεστική (και αυτοί προστατεύονται από κάποιον άγιο) και αναφέρει περί θέματος ασφαλείας κι αν απαιτείται άδεια για το καντήλι, θα την περάσουν για τρελή. Ο Χριστός είναι μεσα στο μυαλό τού καθενός εκτός ειδικών περιπτώσεων και δεν μπορεί να τού τον βγάλεις αν δεν τού κόψεις το κεφάλι. Πιστεύω, ότι με το που μπαίνει ο Χριστός στο μυαλό κάποιου απ' ευθείας τού γίνεται και λοβοτομή ή κάτι σαν εκφυλιστική πάθηση, που όσο περνούν τα χρόνια επιδεινώνεται και στο τέλος θέλει να φτιάξει και κάποιο εικονοστάσι.

Εν προκειμένω υπάρχει ένα εικονοστάσι ενδιάμεσα σε άλλα δύο κοντά σε πεύκα, αλλά η φωτιά δεν πάει, γιατί έτσι το θέλει ο θεός. Αν πάλι πάρει φωτιά, κάποια αμαρτία έχουνε κάνει οι κάτοικοι και ο θεός τους τιμωρεί. Είναι απλά μαθηματικά και δεν χρειάζεται ανάλυση.

Παλαιότερα, εδώ στην περιοχή μας ένας αντίχριστος κοντά σε ένα αλώνι έβαλε ένα αναμμένο κεριά πάνω σε μία χελώνα, η οποία πήγαινε στα σάρια και άλλα έπαιρναν φωτιά και άλλα όχι. Μόλις

ζεσταινόταν η χελώνα, μετακόμιζε. Προφανώς θεωρήθηκε θαύμα το γεγονός, ότι κάποια στάρια καιγόντουσαν και κάποια άλλα όχι κι έτσι έφτιαξαν και εκκλησία με σχετικό όνομα. Φυσικά, επίσης, δεν θέλει και σκέψη, ότι αυτοί που τους κάηκε το στάρι, είχαν διαπράξει κάποια αμαρτία. Μπορεί να είχαν και ερωτική επαφή Κυριακή πρωί και χίλια άλλα δυό αμαρτήματα.

* * *

Τέλος πάντων ευελπιστώ, ότι τής αξιοτίμου αρθρογράφου τής χρειάζεται πράγματι κάποιος κότινος δάφνης, για τον κόπο που έκανε. Τώρα έχουμε και εκλογές. Τις άδειες για τα εικονοστάσια τις δίνει ο βλαχοδήμαρχος, δεν ξέρω ποιός μπορεί να δώσει άδεια να κατεδαφιστούν και πόσοι από αυτούς, επειδή μέχρι στιγμής δεν έχω ακούσει στη πανγραικία να υπάρχει κάποιος σημαντικός, καθότι ο νεποτισμός στη κάθε γραιοκόπη είναι αξίωμα. (Μ. Παπαλουκάς, Κυριάκι).

«Ελεύθερη Έρευνα»

Κανένας δεν δίνει άδεια ούτε για εικονοστάσια, ούτε για ναΐδρια. Καθένας βάζει ό,τι θέλει, όπου θέλει. Άδεια παίρνουν κατ' ιδίαν από το θεό.

Προστάτες τού Πυροσβεστικού Σώματος θεωρούνται οι πυρίμαχοι Ανανίας, Αζαρίας και Μισαήλ, γνωστοί ως «Οι τρεις άγιοι Εβραίοι παιδιά εν καμίνω», τους οπίους - σύμφωνα με τα Συναξάρια- ο Ναβουχοδονόσορ τους έριξε στο καμίνι με φωτιά, αλλά δεν κάηκαν.

Δεν διευκρινίζεται εάν οι άγιοι αυτοί Εβραίοι παιδιά είχαν και αντικολητικές ιδιότητες τεφάλ...

Για την πυρομανία τού Γιαχβέ διαβάστε:

Η ιεροποίηση τού εμπρησμού στο Χριστιανισμό,

Σε ποιό θεό πιστεύουν; και Το πυρ: Από την ελληνική Κοσμολογία στην πυρομανία των χριστιανών

ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΓΥΜΝΟΣ

20.12.2010

Ελλάδα - Ήλιος- Θάλασσα. Για να κατανοήσει κάποιος ορθά αυτά τα τρία πράγματα θα πρέπει να είναι προσεκτικός μελετητής και με βασική προϋπόθεση, ότι είναι απαλλαγμένος από θρησκευτικές αντιλήψεις, οποιοδήποτε θρησκευτικό συναίσθημα ή συμπεριφορά καταναλωτή διαμορφωμένη από τα μέσα μαζικής αποβλάκωσης. Οι παρούσες σκέψεις έγιναν με αφορμή την προσεκτική ανάγνωση τού άρθρου Η συνωμοσία τού Ήλιου τού κ. Βασίλη Μαυρομάτη, ομοιοπαθητικού, ο οποίος πιστεύω, ότι έχει τη δυνατότητα να παρουσιάσει περισσότερα πράγματα πιο ουσιαστικά, ώστε ο πολίτης να είναι καλύτερα ενημερωμένος με επιστημονικό τρόπο και να γνωρίζει ποιο είναι σωστό και ποιο είναι λάθος.

Είναι δεδομένη πραγματικότητα, ότι Ελλάδα, ήλιος και θάλασσα είναι καταστροφικά πράγματα για τον άνθρωπο κατά μία οπτική γωνία. Είναι επίσης δεδομένο, ότι Ελλάδα, ήλιος και θάλασσα είναι χρήσιμα και ευεργετικά πράγματα από άλλη οπτική γωνία. Οι δύο οπτικές γωνίες είναι ορθές, φύσει και θέσει διαλεκτικές με υλιστική θεώρηση.

Η θέση τού μελετητή σε κάθε περίπτωση θα πρέπει να έχει ως θεμέλιο τουλάχιστον τα κάτωθι, ώστε να μπορεί να αποκτήσει παραπέρα ορθή αντίληψη των πραγμάτων:

1. Ο άγιος Αντώνιος ήταν ο βρωμιάρης, ο οποίος θεωρούσε, ότι βλέποντας το γυμνό του σώμα σκανδαλίζεται και κατά συνέπεια ουδέποτε το έπλενε. (βλ. Άγιος Αντώνιος: Φονιάς - πλαστογράφος - εμπρηστής - συνωμότης). Αρκετοί ακόμη και σήμερα ασπάζονται μερικώς την βρωμιά.

2. Α. Ο εμπρηστής τής Ρώμης δεν ήταν ο φιλέλληνας Νέρων, αλλά οι χριστιανοί. Οι διαχρονικά εμπρηστές και δολοφόνοι και δια τού πυρός, το οποίο είναι και σύμβολό τους είναι οι χριστιανοί. (βλ. Η ιεροποίηση τού εμπρησμού στο χριστιανισμό και Το πυρ: Από την ελληνική Κοσμολογία στην πυρομανία των χριστιανών).

Β. Οι παρακάτω στίχοι (μού προκαλούν αηδία):

Άκου κατηγορούμενη,
είσαι άσχημα μπλεγμένη.
Βάλ' το χέρι στο βαγγέλιο
κι άσε το σαρδόνιο γέλιο.

Έχεις τα παιδιά σου σκόρπια
κι αγριέψανε τα Σκόπια.
Κι αν δε βγείς από το βούρκο,
χαιρετίσματα στον Τούρκο.

Μουσουλμάνοι και Πομάκοι,
θα σου πάρουνε την Θράκη.
Και με τέτοιους κυβερνήτες,
θα σε φάν' οι Αρβανίτες.

Αχ με τέτοιους κυβερνήτες,
θα σε φάν' οι Αρβανίτες.
Και με γείτονα χυδαίο,
θα το χάσεις το Αιγαίο.

Κάνε μόκο ξεκωλιάρα,
να μή φάς καμιά σφαλιάρα,
που 'γινες αντί για φώς μου,
ο περίγελως τού κόσμου.

Είναι στίχοι τού «προοδευτικού» Νίκου Γκάτσου («Κατηγορούμενη εγέρθητι») και πώς από τότε διαπαιδαγωγήθηκε ο νεοέλληνας και με θρησκευτική και ρατσιστική ποιητική μεθοδολογία...

Γ. Θα πρέπει να γνωρίζει, γιατί δεν μελοποιήθηκε η 9η ωδή από τον «Επιτάφιο» τού Ρίτσου και τη μεγάλη συμβολή τού Μίκη Θεοδωράκη στο θρησκευτικό συναίσθημα τού νεοέλληνα «αριστερού» ή «προοδευτικού».

3. Τα αντιηλιακά δεν προστατεύουν, αλλά... προξενούν καρκίνους! Και πολύ ορθά το αναλύει το άρθρο στην «Ελεύθερη Έρευνα». Το αυτό και ισχύει για διάφορα αποσμητικά και σαπούνια.

4. Είναι σημαντική η αίσθηση και η υγιεινή, πνευματική και σωματική, όταν ο άνθρωπος βρίσκεται γυμνός και απελευθερωμένος από θρησκευτικές ενοχές ή δήθεν «πολιτισμικά» δεδομένα.

5. Μερικοί άνθρωποι δεν πρέπει να κάθονται όχι μόνο στον ήλιο, αλλά ούτε στην αντηλιά. (Τέτοιο άτομο ήταν κάποια γνωστή μου, η οποία δεν πίστευε τις αναλύσεις, που του είχα αναφέρει, μέχρι, που βρέθηκε στο εξωτερικό και ο γιατρός της, αφού έμαθε, ότι ζει στην Ελλάδα, τής εξήγησε τα αναφερθέντα).

6. Ο ήλιος είναι επικίνδυνος, αλλά δεν υπάρχει πραγματική ενημέρωση γι' αυτό και δεν υπάρχει και ο συσχετισμός με την τεράστια ωφέλεια. Σε αντιστάθμιση τής επικινδυνότητας προωθούνται λογής ηλιθιότητες προστασίας. Προσωπικά μετά από τετράωρη οδήγηση προ πενταετίας στην εθνική προς Θεσσαλονίκη έπαθα έγκαιρα σε μεγάλη επιφάνεια στο αριστερό χέρι και έκτοτε πέρα από την ενόχληση μετά από μικρή έκθεση στο ήλιο προσπαθώ να μην το εκθέτω.

7. Η επικινδυνότητα του ηλίου και της θάλασσας κρύβεται επιμελώς στους Έλληνες και για λόγους τουριστικούς. Σκεφθείτε να έλεγαν τα ΜΜΕ, ότι είναι επικίνδυνο το κολύμπι στην θάλασσα. Πάντως γίνεται μεγάλη προσπάθεια από τους δήμους να παίρνουν κάθε χρόνο την «μπλε σημαία» πληρώνοντας ιδιωτικές εταιρείες, ενώ πανεπιστημιακές ιατρικές μελέτες έρχονται σε αντίθεση με την κρατική πολιτική.

* * *

Με βάση τα ανωτέρω θεωρώ όχι μόνο θετικό, αλλά και επιβάλλεται να είσαι γυμνός μετά την ανατολή του ήλιου και λίγο πριν την δύση στην παραλία, αφού βέβαια στρώσεις κάτι ανθεκτικό και μιας χρήσης, για να αποφύγεις κόπρανα σκυλιών κ.λπ.. βρωμιές του ρωμιοέλληνα. Λυπάμαι βέβαια τους ξένους, ειδικά τις βόρειες κοπέλες, που έρχονται στην Ελλάδα και γνωρίζοντας τις ευεργετικές συνέπειες του ήλιου καταστρέφουν το δέρμα τους (και αυτές, που δεν χρησιμοποιούν αντηλιακά). Είπαμε, ότι ο τουρισμός στηρίζεται στον «καταστροφικό» ήλιο και τη βρώμικη θάλασσα, την ιριδίζουσα από τα βοθρολύματα και με τις άφθονες μυκητιάσεις, τις οποίες οι γυναικολόγοι τις αναφέρουν με την ονοματολογία τής κατά τόπους θάλασσας ή κάτι χαρακτηριστικό της. Ιδιωτικά συμφέροντα έχουν στραφεί με μηνύσεις ενάντια σε ορθές πανεπιστημιακές μελέτες για το θέμα της βρώμικης θάλασσας.

Ευελπιστώ, ότι θα βρεθεί κάποιος επιστήμονας, ο οποίος να γνωστοποιήσει ορθά τις «καταστροφικές» συνέπειες του ήλιου και την πραγματική διάσταση αντιμετώπισης πέρα από τα αντηλιακά. Όσο αφορά τα γυαλιά ηλίου θυμάμαι ήταν η αιτία πενταήμερης αποβολής μου από το θεολόγο γυμνασιάρχη. Έκτοτε, και για τριάντα πέντε χρόνια τα φοράω, μέχρι που το βράδυ δεν βλέπω και τα έχω ξεχάσει στα μάτια μου. Δεν έχω καθόλου μυωπία ή πρεσβυωπία, όραση τέλεια την ημέρα και τη νύκτα. Τον χειμώνα, που έχουμε αρκετά χρόνια, θεωρώ αδιανόητη τη μη χρήση γυαλιών κατά την οδήγηση στο χιόνι ή και το απλό περπάτημα, όταν υπάρχει ηλιοφάνεια.

Είναι σημαντικό να γνωρίζουμε, ότι τα πρόβατα από της αρχές τής άνοιξης γίνονται προετοιμασίες για να μεταφερθούν μακριά από την θάλασσα πριν το καλοκαίρι. Αντίθετα από τις αρχές της άνοιξης ένα ολόκληρο κύκλωμα διατροφικό, σιλουετικό, απατεωνίστικο, με «ιατρικές» περικαλύψεις, με πολλά επαγγέλματα να έχουν κέρδος, στηριζόμενα άπαντα στην άγνοια και την αποβλάκωση του πολίτη, προετοιμάζουν το «ποιόνιο» των γυναικών για την εμφάνιση στη θάλασσα...

LIVADIA PALACE

01.05.2014

Από την πειρατεία στα παλάτια

Λάμπρος Κατσώνης:

Η σταδιοδρομία ενός κουρσάρου

*Τσώρτσιλ, Στάλιν, Ρούσβελτ
στη Γιάλτα*

Από τις 4 έως 11 Φεβρουαρίου του 1945, ο πρόεδρος των ΗΠΑ Φραγκλίνος Ρούσβελτ, ο ηγέτης της ΕΣΣΔ Ιωσήφ Στάλιν και ο βρετανός πρωθυπουργός Ουίνστον Τσώρτσιλ, οι τρεις νικητές του Β' παγκοσμίου πολέμου, συναντήθηκαν στη Γιάλτα της Ουκρανίας για την πραγματοποίηση της δεύτερης συνόδου κορυφής.

(είχε προηγηθεί ανάλογη διάσκεψη στην Τεχεράνη από 28 Νοεμβρίου έως 1 Δεκεμβρίου του 1943).

Με την Γιάλτα όμως, έχει σχέση και ο Λάμπρος Κατσώνης (1752-1804), διότι από το 1798 είχε εγκατασταθεί οκτώ χιλιόμετρα δυτικά από το κέντρο της, σε κτήμα εκτάσεως 22.000 εκταρίων, που του δώρισε η Αικατερίνη Β' η Μεγάλη, σε ανταμοιβή των υπηρεσιών, τις οποίες προσέφερε ως αξιωματικός του ρωσικού στρατού. Το κτήμα αυτό ο Λάμπρος Κατσώνης το ονόμασε Λιβαδειά, γιά να τιμήσει την γενέτειρά του.

Στο μέρος αυτό έκτισε αργότερα ο τελευταίος τσάρος, Νικόλαος Β', το 1911, το θερινό του ανάκτορο, το οποίο εξωτερικά είναι φτιαγμένο από λευκή πέτρα. Το Λευκό Παλάτι, όπως

ονομάστηκε, σχεδιάσθηκε από τον αρχιτέκτονα Νικόλαο Κρασονόφ σε αναγεννησιακό ρυθμό.

Στο παλάτι αυτό λοιπόν, έγινε το Φεβρουάριο του 1945 η διάσκεψη τής Γιάλτας, ενώ στο ίδιο παλάτι έμενε κατά την διάρκεια των εργασιών της ο Ρούσβελτ.

Ο καλομαθημένος και συβαρίτης Τσώρτσιλ έμενε στο μέγαρο Βοροντσώφ, το οποίο είχε κατασκευαστεί από 80.000 δουλοπαροίκους κατά τα έτη 1828-1848 από τον δούκα και δήμαρχο Ντε Ρισελιέ (τής επαρχίας Αλούπκα, 27 χιλιόμετρα από τη Γιάλτα) και τον μέγα δούκα Βοροντσώφ, αρχιτέκτονα, μεγαλωμένο και σπουδαγμένο στην Αγγλία, από τους πλουσιότερους άνθρωπους τής τότε Ρωσίας. Το παλάτι αυτό είναι μεγαλύτερο, πολυτελέστερο και μεγαλοπρεπέστερο του τσαρικού.

Ο Στάλιν έμεινε στο επίσης σχεδιασμένο από τον αρχιτέκτονα Κρασονόφ ανάκτορο τού Γιουσούπωφ στην επαρχία Κορέιζ τής Κριμαίας. Ο πριγκήπας και πρώην στρατηγός Φέλιξ Γιουσούπωφ ήταν εκ των δολοφόνων τού Ρασπούτιν (1869-1916).

Το Λευκό Παλάτι τού Τσάρου γνωστό διεθνώς ως **Livadia Palace** εμφανίζει ξεκάθαρα τη σχέση τής τοποθεσίας τού ανακτόρου με τον Λάμπρο Κατσώνη και το κτήμα του. Livadia λέγεται το σημερινό προάστιο τής Γιάλτας, όπου βρίσκεται το ανάκτορο. (Σ.σ. Τα στοιχεία προέρχονται από το βιβλίο τού κ. Παπαλουκά: «Κυριάκη, Έρεβος», σελ. 232).

Βέβαια, εδώ θα πρέπει να σημειώσω, ότι ο μύθος περί δήθεν «προεπαναστατικού» αγωνιστή Λάμπρου Κατσώνη έχει αρχίσει να διαλύεται. Σε γή και θάλασσα τής Ρωμιούσνης οι ληστές και οι πειρατές ουδέποτε έπαψαν να υπάρχουν και αν δεχθούμε την άποψη περί αγωνιστών και ηρώων σε συνδυασμό με την θρησκευτική αντίληψη τών ρωμιών, οι ληστές και οι πειρατές έχουν γεμίσει και τον ουρανό σε περίβλεπτη θέση στής φαντασίας τους τον Παράδεισο.

Ό,τι ήταν οι κλέφτες
ληστοσυμμορίες -όπως ο
Κολοκοτρώνης κ.ά.- στη στεριά, ήταν
οι πειρατές -όπως ο Μιαούλης-στη
θάλασσα.

Ένας τέτοιος πειρατής ήταν κι ο
Λάμπρος Κατσώνης (εικόνα).
Τα κίνητρα όλων αυτών ήταν
εντελώς ταπεινά. Δεν πάσχιζαν για
κάποιο εθνικό ή άλλο δήθεν ευγενή
σκοπό.

Μόνη τους επιδίωξη ήταν το
πλιάτσικο.

Τις περισσότερες φορές μάλιστα, λήστευαν ρωμιούς κι όχι
οθωμανούς, γιατί φοβόνταν τα αντίποινα.

Η Ρωμοσύνη σήμερα, τους ληστές αυτούς -ξηράς και θάλασσας-
τους έχει αναγορεύσει σε εθνικούς της ήρωες.

Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»:

- Τυχοδιώκτες και μαχαιροφόροι,
- Τους έφαγε το... φεγγάρι! κ.ά.

Σε συνέντευξή της η καθηγήτρια ιστορικός Γκαλίνα
Αλεξάντροβνα Γκρεμπενσικόβα (9 Ιανουαρίου 2013), που
δημοσιεύτηκε στο πρώτο τεύχος του περιοδικού τής Πετρούπολης
Санкт Петербургские ведомости (Выпуск № 001) υπό τον τίτλο
«Υπόθεση όλης τής αυτοκρατορίας», σε ερώτηση δημοσιογράφου
γιά τον στόλο τής Μαύρης Θάλασσας, απάντησε:

«Σχετικά με την προσωπικότητα ενός ανθρώπου, ενός έλληνα,
τού Λάμπρου Κατσώνη, σήμερα τον προβάλλουν σχεδόν ως έναν
ήρωα. Ο αξιωματικός αυτός εντάχθηκε στη ρωσική υπηρεσία, στο
στόλο τής Μαύρης Θάλασσας. Σε αυτόν δόθηκε το υψηλότερο
καταδρομικό δίπλωμα με το δικαίωμα να διοικήσει με ελληνικό
πλήρωμα (αρματολών) απόσπασμα από ελληνικά πλοία στο Αιγαίο
κατά τη διάρκεια τού ρώσο-τουρκικού πολέμου (1787-1791).

»Αλλά ήταν ένας συνήθης πειρατής, ο οποίος λήστευε και σκότωνε συμπατριώτες του έλληνες, πολέμησε κυρίως εναντίον αμάχων, κατέλαβε δε πλοία ουδετέρων δυνάμεων -ενετικά, ραγουζέικα (σ.σ. από το Ντουμπρόβνικ)- και έκανε επιδρομές με τα στρατεύματά του στην ελληνική επικράτεια, η οποία βρισκόταν υπό τουρκική κυριαρχία.

»Αυτή είναι η πικρή αλήθεια, την οποία αποδεικνύουν με βεβαιότητα τα έγγραφα από τα ρωσικά αρχεία. Δεν είναι τυχαίο, ότι ο αυτοκράτορας Παύλος, ο οποίος ανήλθε στο θρόνο μετά την Αικατερίνη II, απέλυσε τον Λάμπρο Κατσώνη από τη ρωσική υπηρεσία χωρίς το δικαίωμα να φορά τη στρατιωτική στολή. Μιά τέτοια αυστηρή τιμωρία για αξιωματικούς τού ναυτικού επιβαλλόταν εξαιρετικά σπάνια». (Σ.σ. Η μετάφραση έγινε από την κ. Angela Papalouka).

Προφανώς, η Γκαλίνα Αλεξάντροβνα δέν έχει κάποιο λόγο να κατηγορήσει έναν ρωμίο, άλλωστε, μόνον πάνω στα έγγραφα των κρατικών αρχείων της Ρωσίας αναφέρεται και αυτών μόνον έχει κάνει χρήση (Αντίθετα ρωμιοί και ουκρανοί έχουν λόγους να διαμαρτύρονται, όταν γύρω από ένα πρόσωπο έχουν αναπτυχθεί κοινά συμφέροντα).

Μετά από έναν αιώνα από τότε, που ο Κατσώνης είχε ενεργή δραστηριότητα, οι ξένες εφημερίδες έγραφαν για την Ρωμοσύνη, ότι είναι «φωλέα των ληστών και των πειρατών».

Έκτοτε και αρκετά αργότερα, η ληστεία και η πειρατεία αντικαταστάθηκαν με άλλες μορφές οικονομικής και κοινωνικοπολιτικής εκμετάλλευσης.

“ΑΔΕΤΑΙ ΕΝ ΚΟΝΤΖΕ”

29.04.2014

Σαράντα παλικάρια:

Ένα ακόμα πλαστό -δήθεν ηρωικό- τραγούδι του '21.

Το δημοτικό «Σαράντα παλικάρια» είναι ένα ακόμα τραγούδι, που δέν έχει σχέση με ηρωισμούς κι εθνικούς αγώνες, όπως ψευδώς διδάσκεται στα σχολεία. Πρόκειται για παραδοσιακό μικρασιατικό άσμα του **Κοντζά τής Μικράς Ασίας**, που χορεύεται σαν χασάπικο, γράφτηκε δε δεκαετίες μετά το 1821.

Επιπλέον, τα «παλικάρια» δέν ξεκίνησαν από τη Λειβαδιά τής Βοιωτίας ούτε πήγαιναν για την Τριπολιτσά (που απέχουν σχεδόν 300 χιλιόμετρα), αλλά για την **Τροποκκλησιά**. Ήπιαν, μέθυσαν και τους φυλάκισαν. Ο γέρος όμως, που είχαν συναντήσει, μεσολάβησε στον Πασά, ο οποίος έδωσε εντολή στον «αράπη» δεσμοφύλακα να τους ελευθερώσει.

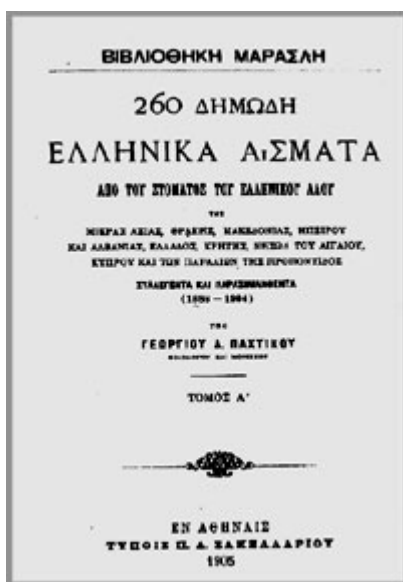
104.— ΣΑΡΑΝΤΑ ΠΑΛΙΚΑΡΙΑ
(Ήδεται εν Κοντζί—Χορός κοσμάκιος).
Υποκείμενος άνωθεν Δελφίνου Γιορτζίου.
Adagio (♩ = 120).

Σα - ράν - τα παλ - ικά - ρια κα - λή - τήν
Αι - κή - πό - τήν Δα - ρύ - θερά κα - λή - κή - δε -
μα - να - μά - να κή - να γή - να
κή - να γή - κή - να κή - να

Σαράντα παλικάρια: 'πό τήν Λειβαλιάρη
καλή κ' άρματωμένα, πήνε για κλεχτή
πήνε για τή πατήσουν τήν Τροποκκλησιά,
πήνε και για τή κήνον χόραος και νηρά.

5 'Σ τόν όρόμον 'πού ηγαίονεν γέρον άκωνιότην.
— Καίηπορτζιοι, γέρε.— Καλώς τα τή παιδική!
Παιδική μ', άκουσ πού πήνε; — Πάμε για κλεχτή:
πήνε για τή πατήσουμ' τήν Τροποκκλησιά.
'Ετα και σό μαζ'ι μας τή κήνουμ' συντροφερά.
10 — Δίν' μοτορά, παιδική μ', γιατί έγίρασα.
περτάτε δια τή χωράβ κ' άκ' τή σπύτη μου
και πήνε τόν νόν μου τόν άσπρή μου,
πήνε λαγού ποδάμα, πέρδικας πικρά,
'πού έζήρε κή λιμάρια άπό δίονα τή καλή.
15 'Όρα καλή, παιδική μου, γιατί τήν Τροποκκλησιά.
'Έχει άμμορα κορτίσα και γήνα κρωπή
μήν πήνε και μεθόνετε και σας παδούστε
'ς τήν φιλιακήν άς βάλουν και άς κερμάσουτε.
Τού γέρον τήν έρμούσα τήν έξήσανε!
20 Έπαι και 'μεθόναι και τούς κήουσε,
'ς τήν φιλιακή τούς 'πήρον τή τους κερμάσουτε.
'Εάν τήκουσε κ' ό γέρος έχημαγίλαος.
Κουμμούρα έξουμακόνα και άρματωμένα
'ς τόν όρόμο 'πού ηγαίονεν Πασά άκωνιή.
25 'Όρα καλή, Πασά και Τούρο κρωπή.
Νή βγάλης τή παιδική μου άκ' τήν φιλιακή.
Πήνε άρτίος τή κλεχτή κ' τή βγάλη κή παιδική.

Ο νομός **Κοντζά Ελί** έχει πρωτεύουσα το Ιζμίτ (Νικομήδεια), που βρίσκεται ανατολικά τής Προποντίδας. Στην ίδια περιοχή βρίσκεται η γενέτειρα τού μουσικού και φιλόλογου, **Γεώργιου Παχτίκου** (1869-1916), το Ορτάκιοϊ τής Βιθυνίας. Ο Παχτικός κατέγραψε το παραδοσιακό αυτό τραγούδι στην συλλογή, που εξέδωσε στις αρχές τού 20ού αιώνα, με τίτλο: «260 δημώδη ελληνικά άσματα από τού στόματος τού ελληνικού λαού τής Μικράς Ασίας, νήσων και ευρωπαϊκής Ελλάδος, συλλεγέντα και παρασημανθέντα (1888-1904)».

Ο καθηγητής τής λαογραφίας **Δημήτριος Πετρόπουλος** πίστευε, πως βάσει των πρώτων καταγραφών και εκδόσεων των παραλλαγών του, το τραγούδι δέν ήταν γνωστό πριν το 1866, οπότε κι έχουμε την πλησιέστερη με αυτήν που ακούμε σήμερα καταγεγραμμένη παραλλαγή του. Με βάση, το ότι η αμέσως προγενέστερη συλλογή δημοτικών τραγουδιών το 1860 δέν το αναφέρει καθόλου, πρέπει η σύνθεσή του να τοποθετηθεί στο διάστημα μεταξύ 1860 και 1866.

Ασφαλώς και η αναφερόμενη Λειβαδιά δέν μπορεί να είναι η πόλη τής Βοιωτίας. Ενδεχομένως, να πρόκειται για την ομώνυμη πόλη τής Μαύρης Θάλασσας στο **νότιο άκρο τής Κριμαίας**, που είναι προάστιο τής **Γιάλτας**.

Στην πόλη αυτή, που παλιότερα λεγόταν **Καράσοϊ**, είχε εγκατασταθεί στα τέλη τού 18ου αιώνα ο **Λάμπρος Κατσώνης** μαζί με αρκετούς δικούς του άνδρες («παλικάρια»), παληούς συμπολεμιστές του, ανταμοιβόμενος για τις υπηρεσίες, που είχε προσφέρει στη Ρωσία. Ο αυτοκράτορας Παύλος Α΄ μάλιστα, τού δώρισε και 470.000 ρούβλια. Εκείνη την εποχή, μετονόμασαν την

πόλη σε Λειβαδιά προς τιμή τής γενέτειρας τού Κατσώνη. Το όνομα αυτό φέρει η πόλη μέχρι σήμερα. (Ливадія, στα ουκρανικά, Ливадия στα ρώσικα).

Στις εθνικές γιορτές, οπότε -εκτός των άλλων- εξαίρεται και η γενοκτονία των οθωμανών από τους ρωμιούς το 21 στην Τριπολιτσά, οι μικροί μαθητές μαθαίνουν να τραγουδούν τα «Σαράντα παλικάρια». Επιπλέον, διδάσκονται, ότι το τραγούδι δήθεν εξυμνεί τον ηρωισμό σαράντα νέων, που έφυγαν από τη Λειβαδιά τής Βοιωτίας (που εκείνη την εποχή εξ άλλου κατοικούσαν κυρίως από οθωμανούς, αλβανούς και εβραίους) και πήγαν στην Τριπολιτσά, για να πολεμήσουν με εθνικούς σκοπούς. Ακόμα κι εκεί να πήγαιναν πάντως, για πλιάτσικο θα πήγαιναν κι αυτοί, όπως κι οι υπόλοιποι. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Από την Τριπολιτσά στην... Τρόικα).

Το ίδιο ισχύει και για το σύνολο των κλέφτικων τραγουδιών. Διδάσκεται, ότι δήθεν δημιουργήθηκαν από άγνωστους ποιητές - απλούς ανθρώπους τού λαού αντανακλώντας συναισθήματα και πόθους τής Ρωμοσύνης εκείνης τής εποχής, έφτασαν δε ως τις μέρες μας μεταδιδόμενα από στόμα σε στόμα. Στην πραγματικότητα όμως, αυτό ισχύει μόνο για τα απλά τραγούδια τής καθημερινής ζωής. Το σύνολο των δημοτικών τραγουδιών, που μαθαίνουμε στα σχολεία, είναι πλαστά. Πρόκειται για τα τραγούδια, που περιγράφουν ιδεώδη και υψηλά ιδανικά με πολιτικο-εθνο-θρησκευτικό χαρακτήρα. Αυτά, δέν γράφτηκαν από απλούς ανθρώπους, αλλά από επώνυμους λόγιους κι όχι κατά την εποχή, που αναφέρονται, αλλά πολλές δεκαετίες ή ακόμα και αιώνες -σε ορισμένες περιπτώσεις- αργότερα.

Μιά τέτοια περίπτωση είναι το δήθεν παραδοσιακό τραγούδι, που απηχεί υποτίθεται τη θλίψη των ρωμιών για την άλωση τής Κωνσταντινούπολης. Πρόκειται για τον πολυδιαφημισμένο «**Θρήνο τής άλωσης**» (πάλι με χρόνους με καιρούς...), που δέν γράφτηκε όμως, την εποχή τής άλωσης, αλλά εκατονταετίες αργότερα, τον 19ο αιώνα.

Στο κλέφτικο «**Ο αποχαιρετισμός τού κλέφτη**» (μάνα, σου λέω, δέν μπορώ τους τούρκους να δουλεύω...) παρουσιάζεται ένας κλέφτης να μὴν αντέχει δὴθεν τούς τούρκους και να παίρνει τα βουνά. Το τραγούδι αυτό δέν γράφτηκε ἀπό κάποιον ἀνώνυμο τῆς Τουρκοκρατίας, ἀλλά ἀπό τον διακεκριμένο λόγιο, Παῦλο Λάμπρο, ἀρκετές δεκαετίες μετὰ το '21. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Πλαστός ο «Θρήνος τῆς Άλωσης»).

Το δημοτικό τραγούδι «**Έχε γειά καημένη κόσμε**», που ἀναφέρεται στο μῦθο τού χορού τού Ζαλόγγου, δέν εἶναι ἐπίσης παραδοσιακό, ἀλλά δημιούργημα των ἀρχών τού 20οῦ αἰώνα. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: Το καρναβάλι των ἀφιονισμένων).

Τα τραγούδια αυτά δέν ἔφτασαν ως εμάς ἀπό στόμα σε στόμα, ἀλλά ἐπειδὴ ἔχουν συμπεριληφθεῖ στη διδακτέα ὕλη των σχολικῶν βιβλίων, ὅπου παρουσιάζονται ως αυθεντικά.

Ἐπίσης, δέν ἔχουν σκοπό να περιγράψουν τα συναισθήματα τῆς Ρωμιοσύνης, ἀλλά ἀκριβῶς το ἀντίθετο: Να χειραγωγήσουν τους ρωμιούς, να τους κάνουν να πιστεύουν δηλαδή, ὅτι αυτά ἦταν διαχρονικά τα συναισθήματά τους ἐμπεδώνοντας ἔτσι στο ετερόκλητο πλῆθος ἐπῆλυδων στον ἐλλαδικό χώρο (ἀρβανίτες, βλάχους κ.λπ.) ἐθνικοθησκευτική συνείδηση και καλλιεργώντας τους παράλληλα μεγαλοϊδεατικά ὀράματα.

Σχόλια

1. Ἐνα ἀκόμη "ὄπλο", ἴσως το βασικότερο, στο οπλοστάσιο τῆς καλλιέργειας τῆς "ἐθνικῆς συνείδησης". Το τραγούδι! Ἐδῶ που τα λέμε, τι ποιο ευθύβολο ἀπό τα τραγούδια που περνούν ἀπό στόμα σε αὐτί, εὐκόλα και μπαίνουν μέσα στο μυαλό των ἀνθρώπων ...

2. Σαράντα ψέματα!

Και να ἦταν μόνο σαράντα....

3. Ἐδῶ ταιριάζει το ἄσμα...και συ γυρεύεις την ἀλήθεια , σης χαλιμάς τα παραμῦθια....

ΚΑΛΛΙΚΕΛΑΔΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΟΚΕΛΑΔΟΙ

Και η επιρροή τους επί των ζώων.

13.03.2014

Σε μονή τινά εκάρη τις μοναχός και τον διόρισαν ποιμένα των τράγων τής μονής. Όμως, όταν έβγαζε στη βοσκή τους τράγους, αυτοί γύριζαν αργά το απόγευμα πίσω στη σtάνη τους σχεδόν νηστικοί σε αντίθεση με άλλες φορές, που τους έβοσκαν άλλοι πατέρες.

Ο ηγούμενος ανέθεσε σε κάποιον μοναχό να παρακολουθήσει τον άλλο μοναχό για να δει τί συνέβαινε. Ο μοναχός διηγήθηκε, ότι καθώς έβοσκαν τα ζώα, ο νέος μοναχός άρχισε να άδει και τότε εκείνα σταμάτησαν να τρώνε και τον άκουγαν με προσοχή. Όταν σταμάτησε το ψάλσιμο, τότε άρχισαν πάλι να τρώνε. Κάποια στιγμή ξανάρχισε και τα ζώα τον κοίταζαν και πάλι σαν μαγεμένα σταματώντας να βόσκουν. Τότε, ο ηγούμενος τον προσκάλεσε και τον αναγνώρισε.

Υπάρχει και άγιος Καλλικέλαδος, ο οποίος μάλιστα, «λαλούσε ανεμποδίστως» αν και τού είχαν κόψει τη γλώσσα.

Σύμφωνα με το επίσημο Συναξάρι, ο άγιος Μηνάς ο Καλλικέλαδος έζησε τον δ' μ.Χ. αιώνα.

Τη γλώσσα του (17 αιώνες μετά το θάνατό του!) τη διαθέτει για προσκύνηση η Ιερά Μητρόπολη Μηθύμνης.

Ο υπόψη άγιος είναι προστάτης των δημοσιογράφων.

Αρκετές ρωμιές τραγουδίστριες έπρεπε να αναγνωριστούν,

διότι ενώ ζώα είναι νηστικά και τεθλιμμένα, μόλις ακούν ή και πρίν ακούσουν άλλοι «αναγαλλιάζουν» και άλλοι «αναγουλιάζουν».

Άγιος Μάμμας, προστάτης των βοσκών.

Επιστημονικά ερευνητικά ερωτήματα:

- 1ον.** Γιατί έβγαιναν μόνον τράγοι για βοσκή;
- 2ον.** Γιατί οι κασίκες δέν ήσαν νηστικές, μήπως υπήρχε και κακοποίηση;
- 3ον.** Πώς ο ηγούμενος γνώρισε, ότι τα ζώα ήταν νηστικά;
- 4ον.** Ο μοναχός είναι άγιος των ρωμιών;
- 5ον.** Μπορεί να βρεθείς ουρανόθεν με ένα χρυσό νόμισμα;
- 6ον.** Γιατί υπάρχει μόνον αργυρώνητος και όχι χρυσώνητος;
- 7ον.** Ποιός είπε «άραγε γιατί μοναχοί, αφού δέν είναι μόνοι;»
- 8ον.** Γιατί οι ρώσοι μπλέκονται με χρυσά νομίσματα;
- 9ον.** Γιατί ο ρωμιός αγάπησε πρώτα ρωμιά και μετά ρωμιό;
- 10ον.** Τι μπορεί να είναι Plarenism;

Ο ευρών κερδίζει την Κόλαση

Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»:

- *Οι προστάτες τής Ρωμισσύνης*
- *Χριστιανική παραζάλη θαυμάτων*

Υπογραφή

Ο μή συμπαθών τα νηστικά ζώα

ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΣΤΟΥΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΟΦΦΙΚΙΑΛΟΥΣ

Αρκτουάριοι,
Ρεφερενδάριοι,
Άρχοντες Μαϊστορες κ.λπ.

Πώς το Πατριαρχείο
εξακολουθεί και σήμερα
να μοιράζει τίτλους και οφφίκια
σε οικονομικούς, πολιτικούς κ.ά. ταγούς τής Ρωμιουσύνης.

06.06.2014

Ο βιομήχανος Παναγιώτης Αγγελόπουλος, ο εφοπλιστής Γιάννης Λάτσης, ο επιχειρηματίας Σωκράτης Κόκκαλης, ο πρόεδρος τής ΑΕΚ Δημήτρης Μελισσανίδης και δεκάδες άλλοι γνωστοί επιχειρηματίες, καθηγητές πανεπιστημίων, δικαστικοί κ.λπ. είναι οι μεγάλοι κληρονόμοι των τίτλων τής ανατολικής ρωμαϊκής αυτοκρατορίας. Μπορεί οι τίτλοι αυτοί να μὴν τους δόθηκαν από τους βυζαντινούς αυτοκράτορες, τους πήραν όμως, από τον Πατριάρχη.

Η Εκκλησία στις μέρες μας, διαθέτει στις θέσεις κλειδιά τού

κρατικού μηχανισμού και τής δημόσιας ζωής έναν δικό της παράλληλο μηχανισμό. Όπως επί οθωμανικής περιόδου συνέχισαν να δίνονται από το Πατριαρχείο βυζαντινοί τίτλοι σε κοτζαμπάσηδες και άλλους πολιτικοθρησκευτικούς ταγούς τής Ρωμιοσύνης (π.χ. στον πανίσχυρο προεστό τής Λιβαδειάς, Άρχοντα Λογοθέτη) έτσι και σήμερα δίνονται τίτλοι σε οικονομικούς, στρατιωτικούς, θρησκευτικούς, πολιτικούς και άλλους παράγοντες τής δημόσιας ζωής, σε ανθρώπους τής Παιδείας, τής Δικαιοσύνης και γενικά σε επιλεγμένα πρόσωπα τής νεορωμείκης νομενκλατούρας με αμοιβαίο βεβαίως, όφελος.

**'Αδελφότης 'Οφφικιάλων τής 'Αγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης 'Εκκλησίας
«Παναγία ἡ Παμμακάριστος» ἐν 'Αθήναις.**

Τὴν 19ην Νοεμβρίου 1991, σεπτῆ εἰσηγήσει τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ.κ. Βαρθολομαίου, καὶ ἀποφάσει τῆς 'Αγίας καὶ 'Ιερᾶς Συνόδου, συνεστήθη ἡ «'Αδελφότης τῶν 'Οφφικιάλων τῆς 'Αγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης 'Εκκλησίας» ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παναγία ἡ Παμμακάριστος», μέ ἔδραν τὰς 'Αθήνας.

Μέλη τῆς 'Αδελφότητος τυγχάνουσιν αὐτοδικαίως ἅπαντες οἱ 'Οφφικιάλοι τῆς 'Αγίας τοῦ Χριστοῦ Μεγάλης 'Εκκλησίας, πλὴν τῶν τῆς 'Ιερᾶς 'Αρχιεπισκοπῆς 'Αμερικῆς, οἵτινες ἔχουν συμπήξει ἰδίαν 'Αδελφότητα.

Διοικητικόν Συμβούλιον Πρόεδρος κ. 'Ιωάννης Παπαμχαλάκης, 'Αρχων Μ. 'Υπομνηματογράφος. 'Αντιπρόεδρος κ. Γεώργιος Δαυίδ, 'Αρχων Μαΐστωρ. Γεν. Γραμματεὺς κ. 'Αθανάσιος 'Αρδανίτης, 'Αρχων Μ. Δικαιοφύλαξ. Ταμίας κ. 'Ανδρέας Κυρτάτας, 'Αρχων Κανστρίνσιος. 'Εφορος Δημοσίων Σχέσεων κ. Βασίλειος Γιούλτης, 'Αρχων Μ. Πρωτονοτάριος. Σύμβουλοι κ. 'Ιωάννης Κονιδάρης, 'Αρχων Μ. Δικαιοφύλαξ, κ. Εὐάγγελος Χρόνης, 'Αρχων Μαΐστωρ, κ. 'Αριστείδης Πανώτης, 'Αρχων Μ. 'Ιερομνήμων καὶ κ. Κωνσταντῖνος Βλάχος, 'Αρχων Διδάσκαλος τοῦ Γένους.

'Εξελεγκτικὴ 'Επιτροπὴ: κ. Παναγιώτης Τσαόκος, 'Αρχων 'Εξαρχος, κ. Βασίλειος Κέκης, 'Αρχων 'Ακτουάριος καὶ κ. Δημήτριος 'Αναστασιάδης, 'Αρχων Χαρτουλάριος.

Απὸ τὸ «'Ημερολόγιον
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»,
ἐκδόση Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου

freeinquiry.gr

*Άρχοντες Κανστρίνσιοι, Άρχοντες Ακτουάριοι,
Άρχοντες Μαΐστορες κ.λπ. κ.λπ..*

Το Τάγμα των Αρχόντων

Σήμερα, όλα τα Πατριαρχεία διαθέτουν τους δικούς τους Αρχοντες με πλέον ξακουστό το **Τάγμα των Αρχόντων τού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως**.

«Κέλευσον, κελεύσατε, κέλευσον, Δέσποτα Άγιε, τον νυν προσφερόμενόν Σοι». Με τα λόγια αυτά δύο διάκονοι οδηγούν ενώπιον τού Πατριάρχη τον υποψήφιο Άρχοντα κατά την τελετή τού οφφικίου. «*Η μετριότης ημών διά τής Χάριτος τού Παναγίου και Τελεταρχικού Πνεύματος προχειρίζεται σε τον Εντιμότατον Αρχοντα τής τού Χριστού Αγίας και Μεγάλης Εκκλησίας*», δηλώνει ο Πατριάρχης και ενδύει τον Αρχοντα με μανδύα και τού δίνει μια αναμμένη λαμπάδα, ενώ όσοι παρακολουθούν την ακολουθία αναφωνούν: «Άξιος... άξιος!».

Σήμερα, 389 άνδρες και γυναίκες είναι οφφικιάλοι τού πατριαρχείου: Από την Εκκλησία τής Ελλάδος 138, από την Αρχιεπισκοπή Θυατείρων και Βρετανίας 135, από την Αρχιεπισκοπή Νέας Ζηλανδίας 14, από την Αρχιεπισκοπή Αυστραλίας 25, από τη Μητρόπολη Βελγίου 10, από την Ελβετία 30, από τη Γαλλία 18, από τη Γερμανία 8, από την Ιταλία 5 και από την Τουρκία 11. (Πηγή: Μ. Αντωνιάδου: «Οι Άρχοντες τού Φαναρίου, tonima.gr).

Ο «Χρυσούς Σταυρός τής Παμμακαρίστου», η οποία τιμάται από τους Οφφικιάλους.

Ενδεικτικά, παραθέτουμε μερικούς από τους τίτλους:

Μέγας Άρχων Λογοθέτης

Τίτλος τής εποχής τού αυτοκράτορα Ανδρόνικου Α'. Ο δεύτερος τη τάξει αμέσως μετά τον αυτοκρατορικό δικαστή και τον αυλικό σύμβουλο. Μετά το 1453, αποτελεί τον σύνδεσμο Πατριάρχη και σουλτάνου, ενώ λαμβάνει μέρος και στη διαδικασία εκλογής Οικουμενικού Πατριάρχη. Σήμερα, κατά τη διάρκεια τής πατριαρχικής λειτουργίας στέκεται δεξιά τού πατριαρχικού θρόνου και απαγγέλλει το Σύμβολο τής Πίστεως. Ο Παναγιώτης Αγγελόπουλος, είναι ο μοναδικός, που κατέχει αυτό τον τίτλο.

Ρήτωρ

Παλαιότερα, ήταν επικεφαλής μιάς επίλεκτης ομάδας χριστιανών δασκάλων, οι οποίοι είχαν επιλεγεί για τις ρητορικές ικανότητές τους και ήταν γνωστοί ως ελάσσονες ρήτορες. Τον τίτλο τού Μεγάλου Άρχοντα Ρήτορα κατείχε ο ακαδημαϊκός, πρώην βουλευτής, Γιάγκος Πεζμαζόγλου

*Με την αρμόζουσα
βυζαντινή μεγαλοπρέπεια
ο Πατριάρχης τίμησε
πρόσφατα με το οφφίκιο
τού «**Άρχοντα
Κουροπαλάτου τής Αγίας
τού Χριστού Μεγάλης
Εκκλησίας**» τον
επιχειρηματία και
ιδιοκτήτη τής ΑΕΚ,
Δημήτρη Μελισσανίδη.*

Μέγας Άρχων Χαρτοφύλαξ

Αξίωμα, που δινόταν στον εκάστοτε προσωπικό γραμματέα τού Πατριάρχη, ο οποίος ήταν διάκονος. Τον τίτλο κατέχει σήμερα - μεταξύ άλλων- ο πρώην πρόεδρος τού Αρείου Πάγου Βασίλειος Κόκκινος.

Ρεφενδάριος

Εκκλησιαστικό και πολιτικό αξίωμα τού 5ού αιώνα. Η λέξη προέρχεται από το λατινικό «refero», που σημαίνει μεταφέρω, επαναφέρω πληροφορίες και ειδήσεις. Στους βυζαντινούς χρόνους ήταν ο έκτακτος, ο προσωπικός απεσταλμένος τού Πατριάρχη σε διπλωματικές αποστολές. Ο εφοπλιστής Γιάννης Λάτσης ήταν ένας από τους Ρεφενδαρίους τού Πατριαρχείου.

Πρόβλεψη μή απονομής τίτλων διάκρισης ή ευγένειας συναντάται για πρώτη φορά στο Σύνταγμα τής Τροιζήνος τού 1827. Έκτοτε απαντάται με παρεμφερή διατύπωση σε όλα τα μεταγενέστερα Συντάγματα. Παρ' όλα αυτά, οι ιερείς διατηρούν ακόμα και σήμερα τους τίτλους τους (Θεοφιλέστατος, Πανοσιολογιώτατος, Αιδεσιμολογιώτατος κ.λπ.), καθώς κι όσοι λαμβάνουν τίτλους από το Πατριαρχείο.

**« Τίτλοι ευγένειας
ή διάκρισης
ούτε απονέμονται
ούτε αναγνωρίζονται
σε Έλληνες πολίτες »**

Σύνταγμα τής Ελλάδας
άρθρο 4, παρ. 7

Υπομνηματογράφος

Αξίωμα, που δινόταν κυρίως σε διακόνους και κληρικούς. Ήταν ένας από τους πολυτιμότερους συνεργάτες τού Επίσκοπου. Ο ακαδημαϊκός Μανούσος Μανούσακας ήταν ένας από τους Υπομνηματογράφους.

Δικαιοφύλαξ

Με τη θέσπιση τού χριστιανισμού ως επίσημης θρησκείας από τον αυτοκράτορα Θεοδόσιο Α', η Εκκλησία αποκτά το δικό της Κανονικό Δίκαιο, ενώ ταυτόχρονα κάνει την εμφάνισή του ο Δικαιοφύλακας. Ο πρώην διοικητής τού ΟΔΕΠ Αθανάσιος Αρβανίτης είναι Δικαιοφύλακας τού Πατριαρχείου.

Μυρεψός

Ο τίτλος απονεμόταν στους γιατρούς. Σήμερα, οι Μυρεψοί παρασκευάζουν στο Πατριαρχείο κάθε δέκα χρόνια το Άγιο Μύρο.

Πατριαρχείο κάθε δέκα χρόνια το Άγιο Μύρο.

Ρωμοί γιατροί με τον τίτλο του Μυρεψού.

Ιερομνήμων

Ο υπεύθυνος για την τακτοποίηση και συντήρηση τού ναού. Στη Θάσο υπάρχει επιγραφή, σύμφωνα με την οποία ο Ιερομνήμων προϊστάτο τού Δημόσιου Θησαυροφυλακίου. Τον τίτλο έχει σήμερα ο πρώην ο διοικητής τής Εμπορικής Τράπεζας Παναγιώτης Πουλής.

Νομοφύλαξ

Ανάμεσα στους γνωστούς Νομοφύλακες είναι ο πρόεδρος τού Ελεγκτικού Συνεδρίου Απόστολος Μπότσος.

Ακτουάριος

Τον 5ο αιώνα ο τίτλος ανήκε στον υπάλληλο, που ήταν επιφορτισμένος με τη φύλαξη των αρχείων. Ο καρδιοχειρουργός Παναγιώτης Σπύρου ανήκει στους Ακτουάριους τού Πατριαρχείου.

Νοτάριος

Εκκλησιαστικό και πολιτικό αξίωμα. Τον 4ο αιώνα συναντούμε επισκόπους, που προσλάμβαναν Νοτάριους ως γραμματείς. Γνωστότερος υπήρξε ο Μέγας Αθανάσιος, διάκονος τής Εκκλησίας τής Αλεξανδρείας, ο οποίος αργότερα έγινε αρχιεπίσκοπος. Κύρια ενασχόλησή του η επικύρωση των εγγράφων. Είχε την τιμή να διαβάζει το ευαγγέλιο στον πατριαρχικό ναό την Κυριακή των Βαΐων. Ο εφοπλιστής Δημήτρης Πατέρας είναι σήμερα ένας από τους Νοταρίους.

Φανάρι,
Κυριακή Ορθοδοξίας 2007.
Ο Πατριάρχης ανακηρύσσει
νέους Άρχοντες τού
Πατριαρχείου τους τότε
επικεφαλής των ανωτάτων
δικαστηρίων τής χώρας

Από αριστερά στη φωτογραφία: Ο πρόεδρος τού Αρείου Πάγου Ρ. Κεδίκογλου, Μέγας Λογοθέτης, ο Θ. Αγγελόπουλος, ο Βαρθολομαίος, ο πρόεδρος τού Συμβουλίου τής Επικρατείας Γ. Παναγιωτόπουλος, Άρχων Δικαιοφύλαξ και ο εισαγγελέας τού Αρείου Πάγου Γ. Σανιδάς, Άρχων Νομοφύλαξ.

Άνθρωποι τής Δικαιοσύνης, που θα έπρεπε πρώτοι εκείνοι να μεριμνούν γιά την εφαρμογή τού Συντάγματος, λαμβάνουν τίτλους διάκρισης καταστρατηγώντας οι ίδιοι τη συνταγματική νομιμότητα. Αναμφίβολα θα λέγεται «δέν παρανομούν», κάτι κάποιο νόμο έχουν κατασκευάσει για να είναι νόμιμοι

Νοτάριος

Εκκλησιαστικό και πολιτικό αξίωμα. Τον 4ο αιώνα συναντούμε επισκόπους, που προσλάμβαναν Νοτάριους ως γραμματείς. Γνωστότερος υπήρξε ο Μέγας Αθανάσιος, διάκονος τής Εκκλησίας τής Αλεξανδρείας, ο οποίος αργότερα έγινε αρχιεπίσκοπος. Κύρια ενασχόλησή του η επικύρωση των εγγράφων. Είχε την τιμή να διαβάζει το ευαγγέλιο στον πατριαρχικό ναό την Κυριακή των Βαΐων. Ο εφοπλιστής Δημήτρης Πατέρας είναι σήμερα ένας από τους Νοταρίους.

Χαρτουλάριος

Ο υπεύθυνος τού ιματιοφυλακίου, που εκτελούσε χρέη ληξιάρχου. Χαρτουλάριος σήμερα είναι ο οικονομολόγος Ιωάννης Γερονιμάκης.

Όλοι οι Άρχοντες τού Πατριαρχείου είναι μέλη τής Αδελφότητας

«**Παναγία η Παμμακάριστος**», που συστήθηκε το 1991 και εδρεύει στην Αθήνα. Μία φορά τον χρόνο (την Κυριακή τής Σαμαρείτιδος) όλοι οι Αρχοντες επισκέπτονται το Πατριαρχείο.

Ἄρχοντες Πρωτοψάλται τῆς Μ.τ.Χ.Ἐ.

Οἱ πατριαρχικοὶ χοροὶ μετὰ τοὺς ἱεροψάλτας τῶν, ἦσαν οἱ προβολεῖς τοῦ μεγαλείου τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ οἱ νικηφόροι σκυταλοφόροι τῆς παρακαταθήκης τῆς μουσικῆς ἐκκλησιαστικῆς παραδόσεως.

Οἱ πατριαρχικοὶ αὐτοὶ χοροὶ ἀποτελοῦνται ἀπὸ τὸν Ἄρχοντα Πρωτοψάλτην, τὸν Ἄρχοντα Λαμπαδάριον καὶ τοὺς δύο Δομῆστικοὺς μετὰ τοὺς Κανονάρχας τῶν. Ἡ χοροστασία τῶν εἰς τὰ ἀναλόγια γίνεται μετὰ εἰδικῶν τελετουργικῶν. Εἶναι μελετημένοι καὶ καλῶς παρασκευασμένοι.

Λαμπαδάριοι,
Δομῆστικοὶ κ.ά.
Ἄρχοντες, ἀπὸ τὴν
ἐπίσημη
ιστοσελίδα τοῦ
Πατριαρχείου.

Ο θεσμός των οφφικίων ήταν ένα δομικό διοικητικό σύστημα των διοικητικών υπηρεσιών τῆς Εκκλησίας, το οποίο συνεχίζει να υφίσταται.

Ἄρχοντες καὶ στα ἄλλα Πατριαρχεία

Ο θεσμός των Αρχόντων Οφφικιάλων υφίσταται και στα ἄλλα Πατριαρχεία.

Τα οφφίκια τοῦ Πατριαρχείου τῆς Αλεξανδρείας ἀπονέμονται κατὰ «πατριαρχικὴν φιλοτιμίαν καὶ προαίρεσιν» ὡς ανταμοιβὴ υπηρεσιῶν πρὸς τὸ Πατριαρχεῖο Αλεξανδρείας καὶ πάσης Αφρικῆς.

Τὸ 2007 συντάχθηκε ὁ Κανονισμὸς τῆς **Ἀδελφότητος Οφφικιάλων τοῦ Πατριαρχείου Αλεξανδρείας** καὶ πάσης Αφρικῆς «Ὁ Απόστολος Μάρκος». Πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος εἶναι ὁ Μέγας Ἄρχων Πρωτέκδικος Θ. Παναγόπουλος, σμ. καθηγητῆς πανεπιστημίου Πειραιῶς. Ἐπίσης παλαιοὶ Ἄρχοντες Οφφικιάλοι συγκρότησαν τὸ **Τάγμα των Παραβαλαναίων** ὑπὸ τὴν προεδρία τοῦ Μεγάλου Ἄρχοντα Λογοθέτη Σπ. Καμαλάκη.

Διάφοροι Οφφικιάλοι:

- 1.** Κούρτης Γεώργιος - Σταύρος, Πρόεδρος Ελεγκτικού Συνεδρίου ε.τ., Γενικός Γραμματεύς Οφφικιάλων, Μέγας Άρχων Δικαιοφύλαξ, Αθήνα.
- 2.** Αλεξιάδης Μηνάς, καθηγητής Φιλοσοφικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών, Άρχων Χαρτουλάριος.
- 3.** Ασημακόπουλος Δημοσθένης, καθηγητής Πανεπιστημίου Αθηνών, Άρχων Νοτάριος, Αθήνα.
- 4.** Βαρβούνης Εμμανουήλ, καθηγητής πανεπιστημίου Θράκης, Άρχων Χαρτοφύλαξ, Ν.Ζωή Αττικής.
- 5.** Βαρδινογιάννη Μαριάννα, Πρέσβειρα Καλής Θελήσεως UNESCO, Αρχόντισσα των Εκκλησιών, Αθήνα.
- 6.** Δαρδαβέσης Θεόδωρος, αν. καθηγητής Αριστοτελείου Παν/μίου Θεσσαλονίκης, Άρχων Υπομιμνήσκων, Θεσσαλονίκη.
- 7.** Διακοφωτάκης Γεώργιος, διπλωμάτης, Άρχων Πρωτέκδικος, Αθήνα.
- 8.** Δούκας Πέτρος, πρ. υπουργός, Μέγας Άρχων Δικαιοφύλαξ, Αθήνα.
- 9.** Ζαΐμης Ανδρέας, πρ. υπουργός, Μέγας Άρχων Ρεφερενδάριος, Αθήνα.
- 10.** Ζερεφός Χρήστος, ομ. καθηγητής πανεπιστημίου Αθηνών - ακαδημαϊκός, Μέγας Άρχων Διδάσκαλος, Μελίσσια Αττικής.
- 11.** Θεοχάρους Ελένη, γιατρός - ευρωβουλευτής, Αρχόντισσα Εκκλησιών, Λευκωσία Κύπρου.

- 12.** Καράκωστας Ιωάννης, ομ. καθηγητής πανεπιστημίου Αθηνών, Άρχων Δικαιοφύλαξ, Αθήνα.
- 13.** Καραμπατάκης Βασίλειος, αν. καθηγητής πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, Άρχων Χαρτουλάριος, Θεσσαλονίκη.
- 14.** Κουνάδης Αντώνιος, καθηγητής Ε.Μ.Π. - ακαδημαϊκός, Μέγας Άρχων Διδάσκαλος, Αθήνα.
- 15.** Κουρκουμέλης Νικόλαος Κ., υποστράτηγος ε.α., Μέγας Άρχων Χαρτοφύλαξ, Π. Φάληρο Αττικής.
- 16.** Κράτσα Ρόδη, ευρωβουλευτής, Αρχόντισσα Εκκλησιών, Αθήνα.
- 17.** Κυριάζη Στυλιανή, επιχειρηματίας, Αρχόντισσα Εκκλησιών, Κάϊρο.
- 18.** Μπουρδάρα Καλλιόπη, τ. υπουργός, καθηγήτρια πανεπιστημίου Αθηνών, Αρχόντισσα Δικαιοφύλαξ, Αθήνα.
- 19.** Παναγιωτόπουλος Γεώργιος, ε.τ. πρόεδρος Συμβουλίου Επικρατείας, Άρχων Έκδικος, Αθήνα.
- 20.** Παυλίδης Γρηγόριος, γιατρός καρδιολόγος, διευθυντής Α΄ Καρδιολογικής Κλινικής Ωνασείου Καρδιοχειρουργικού Κέντρου, Άρχων Ακτουάριος, Αθήνα.
- 21.** Ρακιντζής Λέανδρος, αρεοπαγίτης ε.τ., Μέγας Άρχων Δικαιοφύλαξ, Ν. Ερυθραία Αττικής.
- 22.** Χαραμής Γεώργιος, ομ. καθηγητής Πανεπιστημίου Μακεδονίας, Μέγας Άρχων Δεμέστικος, Πειραιάς.
- 23.** Χούλης Νικόλαος, ομ. καθηγητής πανεπιστημίου Αθηνών, πρόεδρος Ριζαρείου Σχολής, Άρχων Ιερομνήμων, Αθήνα κ.λπ..

Το ερώτημα είναι, κατά πόσον ανώτατοι δημόσιοι λειτουργοί και μάλιστα υπουργοί - δικαστικοί (εν ενεργεία) σε περίοδο δημοκρατίας μπορούν ή είναι θεμιτό να συμμετέχουν και σε έναν άλλο οργανισμό κατά τη διάρκεια της υπηρεσίας τους. Ποιόν θα εξυπηρετήσουν τελικά, το οφφίκιο ή το κρατικό αξίωμα;

*Ο πανίσχυρος κοτζάμπασης
Ιωάννης Στάμου Χονδροδήμας
(μέσα 18ου αιώνα - 1826), Άρχων
Λογοθέτης με τη βούλα του
Πατριαρχείου, επί δεκαετίες
πολιτικοθρησκευτικός ηγέτης της
Λιβαδειάς.*

*Μετά το '21, αναρριχήθηκε και σε
κυβερνητικά αξιώματα.*

Ο Άρχων Λογοθέτης της Λιβαδειάς

Άρχων είναι το ανώτερο σκαλί τού οφφικίου: Λογοθέτης, Πρωτέκδικος, Δικαιοφύλαξ, Χαρτοφύλαξ, Ρεφερενδάριος, Διδάσκαλος, Υπομμνήσκων, Εκκλησιών, Πρωτοασκηκρίτης, Ακτουάριος, Τελετάρχης, Ορφανοτρόφος κ.ά.. Ο Ιωάννης Λογοθέτης τής Λιβαδειάς την εποχή τού '21, ήταν «Άρχων Λογοθέτης». Τα νεότερα χρόνια έχουμε και Αρχόντισσες οφφικιάλους.

Όπως αναφέρουν οι περιηγητές, τέτοιο σπίτι σαν τού Λογοθέτη δέν είχαν συναντήσει παρόμοιο στο χώρο τής Ρωμιούσνης. Ήταν κάτι σαν τις σημερινές αρχιεπισκοπές. Είχε πενήντα άτομα προσωπικό, γιατρό και τέσσερις παπάδες, που συνόδευαν τον Άρχοντα στην πόλη και στις τοπικές περιοδείες του. Οι επισκέπτες τον προσκυνούσαν όπως τους σημερινούς δεσπότες.

Ο **Edward Daniel Clarke** (αρχαιοκάπηλος κι αργότερα αιδεσιμότατος), ο οποίος στις 12 και 13 Δεκεμβρίου 1801 πέρασε από την Λιβαδειά, αναφέρει: «Σε μιά από τις μέρες, που δειπνήσαμε εδώ, μέρα μιάς ελληνικής γιορτής, δύο αλβανοί με τις συζύγους και τα παιδιά τους, ήρθαν να επισκεφτούν το Άρχοντα. Αυτοί οι αγρότες, κατά την είσοδό τους στην αίθουσα, έβαλαν ο καθένας τους ένα σακούλι με προμήθειες σε μιά γωνιά τού διαμερίσματος και στη συνέχεια προχώρησαν προς τα εμπρός για να χαιρετήσουν τον σπιτονοικοκύρη τους. Όταν οι γυναίκες προχώρησαν, σταυροκοπήθηκαν, όπως κάνουν στη Ρωσία, αλλά τα παιδιά πήραν το χέρι του και το φίλησαν κι ύστερα ακούμπησαν το πίσω μέρος τού χεριού στο μέτωπό τους». («Travels in Various Countries of Europe, Asia and Africa: Greece, Egypt, and the Holy Land», έκδ. 1818, κεφ. IV, σελ. 155).

Ιερωμένος με φέσι
συνδιαλέγεται με
κάποιο ξένο.
(Jean Baptiste Hilaire,
Μονή τής Πάτμου,
επιχρωματισμένη
λιθογραφία, 1782.
Αθήνα, Μουσείο
Μπενάκη).

Κοτζαμπάσηδες:

Παιδιά τής Εκκλησίας

Την οθωμανική περίοδο η Εκκλησία είχε τον απόλυτο διοικητικό έλεγχο στους ρωμιούς. Η οθωμανική διοίκηση ασχολούταν με τη στρατιωτική διοίκηση, αλλά και σε αυτήν παρέμβαινε η Εκκλησία εάν χρειαζόταν. Υπήρχε τέλεια συνεργασία.

Είναι λάθος να πιστεύουμε αυτά, που καλλιέργησε συστηματικά η Ρωμιοσύνη, ότι δήθεν ήταν δηλαδή, κάτι διαφορετικό οι κοτζαμπάσηδες και η Εκκλησία, ότι υπήρχε μεταξύ τους συνεργασία, είχαν δικιά τους γη, που την καλλιεργούσαν οι κολίγοι κι ότι οι

προύχοντες ήταν οι κοτζαμπάσηδες. Δηλαδή, ότι υπήρχαν αυτοδημιούργητοι ικανοί άνθρωποι. Στην πραγματικότητα, υπήρχε μόνον η Εκκλησία και οι υπηρέτες της. Η οιαδήποτε οικονομική εξέλιξη (προύχοντας) τού ρωμιού πέρανε μέσα από αυτήν. Ακόμη και στις μικρές κοινότητες, φρόντιζε ο κοτζαμπάσης, οι δημογέροντες να είναι άνθρωποι τής Εκκλησίας και να την υπηρετούν σωστά.

Οι κοτζαμπάσηδες ήταν τα παιδιά τής Εκκλησίας, οι γαμπροί, οι φίλοι κ.λπ.. Είχαν τις διοικητικές περιοχές τους, απ' όπου κατά κύριο λόγο μάζευαν τους φόρους τού οθωμανικού κράτους και τής Εκκλησίας. Υπήρχαν και διοικητικές περιοχές (τσιφλίκια) με ελάχιστη έως και καθόλου καλλιεργήσιμη γή. Η Λιβαδειά για παράδειγμα είχε δέκα κοτζαμπάσηδες.

Στα «κινήματα», τις διαμαρτυρίες δηλαδή των ρωμιών απέναντι στους άρχοντες (άνθρωπους τής Εκκλησίας) παρέμβαινε η Εκκλησία με την απειλή τού αφορισμού των πρωταιτίων.

*Ευτραφής,
καλοντυμένος
και καλοζωισμένος
ρωμιός Άρχοντας
τού 18ου αιώνα.
(Αθήνα, Γεννάδειος Βιβλιοθήκη).*

Σουλτάνοι στη θέση τού σουλτάνου

Οι πόλεμοι των συμμοριών 1823-25 έφεραν ή μάλλον ανέδειξαν, όπως ήταν φυσικό, τις οικονομικές αντιθέσεις ανάμεσα στα διάφορα κέντρα εξουσιών, που είχαν δημιουργηθεί. Από τις πρώτες ψευδωνύμως ονομασθείσες «Εθνοσυνελεύσεις», έχουμε Συνέλευση τής Εκκλησίας, των κοτζαμπάσηδων και των κατά περιοχή λήσταρχων. Τελικά, φυσικά, επικράτησε πάλι η Εκκλησία και οι κοτζαμπάσηδες (με την απορρόφηση ελάχιστων λήσταρχων, βλ. Κολοκοτρώνη).

Αυτή είναι η ιστορική αλήθεια. Με το να εξετάζουμε τις μεταξύ τους αντιθέσεις και μικροέθρες, τις προσωπικές διενέξεις κι αντιπαλότητες και να τις κάνουμε «επιστήμη» δέν βοηθάμε την ιστορία, δηλαδή τη σημερινή πραγματικότητα. Είμαστε οι ίδιοι ραγιάδες και τότε και σήμερα κι έχουμε διαχρονικά την Εκκλησία και τους επίγονους τού κοτζαμπασισμού, οι οποίοι όλοι έχουν και κάθε λόγο να γιορτάζουν την 25η Μαρτίου.

Το να ασχολείται ο ρωμιός αν ήταν στις 25 Μαρτίου ή ένα μήνα πμό μπροστά ή πμό μετά δέν έχει ουσία ή αν ήταν ή δέν ήταν ο Παλαιών Πατρών Γερμανός. Επίσης, αν ξεκίνησαν τα γεγονότα οι λήσταρχοι ή κάποιοι κοτζαμπάσηδες. Η αλήθεια είναι, ότι όλοι μαζί ξεκίνησαν τον δικό τους κυρίως εσωτερικό πόλεμο, ώστε με την εκδίωξη των οθωμανών, να γίνουν σουλτάνοι στην θέση τού σουλτάνου. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: *Μιά πλειάδα μικρών Αληπασάδων*). Τίποτε δέν υποκινήθηκε από τη Ρωμοσύνη. Όλα ξεκίνησαν από τις ξένες δυνάμεις τής εποχής, που τους έβαλαν την «εθνική ιδέα» και την οποία ποτέ δέν κατανόησαν ως από κατασκευής προτεκτοράτο. (Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»: *1821: Πώς οι ρωμιοί μεταλλάχτηκαν σε «έλληνες»*).

Δέν αποτελεί ιστορία, ότι το '21 χάθηκε η ευκαιρία γιά τον ρωμιό, όπως υποστηρίζουν ορισμένοι. Ο ρωμιός ήθελε (και εξακολουθεί να θέλει) τον πασά και το ραχάτι του. Ο βυζαντινισμός ισχυροποιήθηκε και δυνάμωσε μέσα στην οθωμανική αυτοκρατορία και σήμερα συνεχίζουμε να είμαστε κράτος τού Πατριαρχείου, το μοναδικό βυζαντινό κράτος.

Επίλογος

Αρκετοί, ενώ μιλούν για τις βυζαντινές δομές του κράτους, δέν επιθυμούν να τις προσδιορίσουν κοιτάζοντας πώς να επωφεληθούν με πεσκέσια και άλλες μεθόδους βυζαντινής ή/και οθωμανικής προέλευσης.

Δέν μας φταίνει οι οθωμανοί ούτε σκλαβιά είχαμε απέναντι στους οθωμανούς. Σκλαβιά είχαμε από τη θρησκευτική μπότα ή μάλλον από τα ράσα των καλογήρων και για να προστατευτεί ο ρωμιός έτρεχε στον οθωμανό, τον θεωρούσε προστάτη του. Δέν μας φταίνει οι Τούρκοι για αυτό, που ήμασταν και για ό,τι μας συμβαίνει σήμερα.

Φταίει, ότι και τότε και σήμερα ήμασταν ραγιάδες με αλβανούς και ρωμιούς θρησκευτικούς αξιωματούχους. Από την πλευρά τους οι οθωμανοί προστάτεψαν την Ορθοδοξία και γι' αυτό μπορούμε να τους κατηγορήσουμε.

Οι «προοδεφτικοί» θέτουν σκόπιμα το ζήτημα, ότι πληρώνουμε τους παπάδες κ.λπ. λαϊκίστικα. Έρχεται μετά η Εκκλησία και ισχυρίζεται, ότι έχει δώσει και δίνει στο κράτος, αλλά γιατί τα δίνει; Διότι αν σταματήσει η διαπλοκή, τότε σαν μηχανισμός και επιχείρηση θα συρρικνωθεί.

Από την άλλη, γιατί οι άλλοι συμμετέχουν στο θεσμό αυτό; Βιομήχανοι, άνθρωποι τής εξουσίας κ.λπ. όλοι; Γιατί αγωνίζονται για προσωπικά τους οφέλη και για να συνεχίσει η ασυδοσία. Δέν είναι θέμα πίστης, όπως μπορεί να αντιληφθεί ο αναγνώστης, τα οφφίκια, είναι ιδιοτέλεια.

Ο εθνικοθρησκευτισμός είναι ο μηχανισμός, που αντιπαλεύει ένα κράτος προόδου, γι' αυτό και σήμερα κράτος και Εκκλησία έχουν σχεδόν κοινή γραμμή πλεύσης και κανένας δέν μιλά για τις ληστείες των συντάξεων, που το θεωρούν αναγκαίο κακό, ενώ παράλληλα το

κράτος υπόσχεται δωρεές στο Άγιο Όρος και ξοδεύει χρήματα, για να έρχεται με βασιλικές τιμές το έρεβος και ο σκοταδισμός.

Διαβάστε στην «Ελεύθερη Έρευνα»:

- Τα έθνη επινοούνται και κατασκευάζονται
- και Έθνος: Μιά νομικώς απροσδιόριστη έννοια

« Έθνος είναι μια ομάδα ανθρώπων, που τους ενώνει μια κοινή εσφαλμένη αντίληψη σχετικά με τη γενεολογία τους και μια κοινή απέχθεια για τους γείτονές τους»

Karl Deutsch,

Εθνικότητα και οι εναλλακτικές της, 1969

Η έννοια τού έθνους είναι σύγχρονη. Έρχεται μαζί με τη γαλλική επανάσταση, η οποία εφηύρε το έθνος ως αντίρροπο τής Εκκλησίας.

Τί ήταν αυτό, που νομιμοποιούσε την εξουσία πριν τη γαλλική επανάσταση, αυτό, που έκανε ένα βασιλιά νόμιμο; Δέν τον είχε εκλέξει ο λαός, αλλά ήταν βασιλιάς, γιατί τον ήθελε ο θεός. Και πώς το ξέρουμε, ότι τον ήθελε ο θεός; Γιατί γεννήθηκε γιος τού πατέρα του, που ήταν επίσης βασιλιάς. Η γαλλική επανάσταση τα ανέτρεψε όλα αυτά. Έκτοτε, νομιμοποιούταν κάποιος μόνο με τη βούληση τού έθνους.

Διά τής υποχρεωτικής παιδείας τα έθνη-κράτη προπαγάνδισαν τα εθνικά φαντασιακά ομογενοποιώντας ομάδες ανθρώπων, όμως παράλληλα επέφεραν διχόνοιες, έριδες, διεκδικήσεις, πολέμους κ.λπ. με τα άλλα έθνη-κράτη.

ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ

(Από άρθρο³ τής Ελεύθερης Έρευνας)

22.10.2013

«Ο κύριος Κωνσταντίνος Σάθας, έν τινι αξιολόγω πονηματίω επιγραφομένω: "Η κατά τον ιζ' αιώνα επανάστασις τής ελληνικής φυλής" διατείνεται εν σελ. 14, ότι το γνωστόν Καρυοφύλλι ονομάσθη ούτω από τού εν Βενετία σπλοποιοού Carlo figlio (Καρόλου υιού). Περίεργος μα την αλήθειαν η ανακάλυψις, αλλ' ουδόλως ευάρεστος. Τολμώ μάλιστα, να είπω προς τον φίλον, **ότι απαγορεύεται οιωδήποτε η διά τοιούτων ερευνών καταστροφή των θελκτικών μύθων, δι' ων ετράφημεν...**»

Αριστοτέλης Βαλαωρίτης, Αθανάσιος Διάκος.
Αστραπόγιαννος, Αθήνα, 1867, 64-66.

Την προ τού '21 εποχή, οι περισσότεροι ρωμιοί είχαν υιοθετήσει τα οθωμανικά ήθη. Καρέκλες και τραπέζια είχαν αντικατασταθεί από χαμηλά έπιπλα. Μαχαιροπήρουνα δέν υπήρχαν πιά. Αντί για πιάτα σέρβιραν και μοιράζονταν το φαγητό σε μεγάλους δίσκους. Πολλοί άντρες ντύνονταν σύμφωνα με το οθωμανικά πρότυπα, φρόντιζαν οι γυναίκες τους να μήν κυκλοφορούν ακάλυπτες και ζούσαν χωριστή κοινωνική ζωή από αυτές.

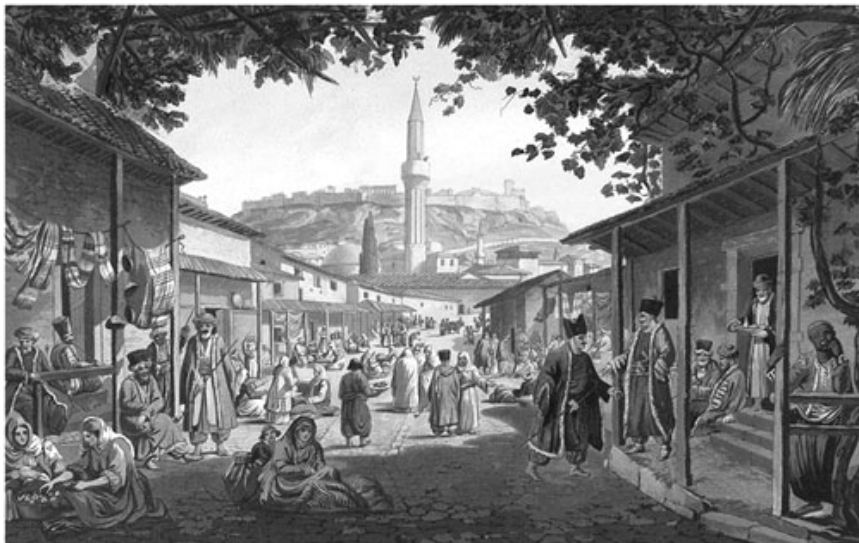
Οι πλούσιοι άρχισαν να μιμούνται τα ανατολίτικα σπίτια. Πρόκειται για σπίτια με πολύ ξύλο, κρεμαστά μπαλκόνια, χαγιάτια, βεράντες με σοφάδες και ντιβάνια και ένα στυλ ζωής, που μιμούνταν τον κυρίαρχο πολιτισμό τής εποχής.

Από το 1453, όταν ο Μωάμεθ ο Β' μπήκε στην Κωνσταντινούπολη, αποφάσισε, ότι οι ορθόδοξοι χριστιανοί θα αποτελούσαν μια ξεχωριστή ημιαυτόνομη κοινότητα μέσα στην οθωμανική αυτοκρατορία. Υπόκεινταν στους νόμους και τους φόρους, που επέβαλλε η Πύλη, όμως κατά τα άλλα είχαν ευρεία αυτοδιοίκηση.

---

³ Λάζαρης Γιάννης. «1821: Η ΑΠΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΡΩΜΙΩΝ», Αφιέρωμα της Ελεύθερης Έρευνας στο '21.

Εντός τής οθωμανικής αυτοκρατορίας για φορολογικούς και γραφειοκρατικούς κυρίως λόγους, η βασική διάκριση των πληθυσμών ήταν με βάση το θρήσκευμα. Για πολλούς αιώνες, από τη βυζαντινή περίοδο αμόμα, δέν υπήρχε καν η έννοια έλληνας. Υπήρχε η έννοια ρωμαίος ή ρωμιός, ρουμ για τους τούρκους και γι' αυτό το μιλλέτ, δηλαδή η θρησκευτική κοινότητα των ρωμιών, λεγόταν Ρουμ Μιλλέτ. Προσδιοριζόταν από το θρήσκευμα.

Το λησμονημένο οθωμανικό παρελθόν μας.

Το κράτος μας βασίζει όλη του τη φιλοσοφία τής εκπαίδευσης σε μία παντελή άρνηση τού οθωμανικού παρελθόντος μας. Αρνείται ένα παρελθόν κι άρχισε από την αρχή κατασκευάζοντας ένα άλλο, ψεύτικο.

Στην εικόνα, το Παζάρι τής Αθήνας.

Η οθωμανική διοίκηση ενδιαφερόταν για τη φορολογία. Εφ' όσον αποδίδονταν οι φόροι, δέν την ενδιέφερε τί περαιτέρω έκαναν. Μπορούσαν να λειτουργούν τα σχολεία τους, να επιδίδονται στο εμπόριο και να λειτουργούν στο δικό τους θεό. Την τελική ευθύνη για την καλή τους συμπεριφορά είχε ο ορθόδοξος πατριάρχης, ο οποίος ήταν εκπρόσωπος όλων των χριστιανών τής αυτοκρατορίας. Ήταν ανώτατη θρησκευτική αρχή και υπόλογος έναντι τού σουλτάνου, ένα είδος υπουργού επί των χριστιανικών υποθέσεων. Είχε το δικαίωμα να επιβάλλει φόρους και να απονέμει δικαιοσύνη στους ορθόδοξους. Ήταν ο δεσπότης των χριστιανών, κληρονόμος

τού τίτλου των αυτοκρατόρων τού Βυζαντίου.

Η διαφορά στη θρησκεία δέν εξηγεί τί έγινε στον ελλαδικό χώρο κατά τη διάρκεια 1453-1821 ούτε το τί τελικά οδήγησε στα βίαια γεγονότα τού '21. Για τους υπηκόους τού σουλτάνου η θρησκεία μπορεί να αποτελούσε στοιχείο διαχωρισμού, αλλά δέν εξελισσόταν σε πεδίο διαμάχης. Μουσουλμάνοι και ορθόδοξοι σέβονταν ο ένας την πίστη τού άλλου και μερικές φορές ακόμα την επικαλούνταν. Χριστιανοί πήγαιναν στα τζαμιά και τους τεκέδες για συμβουλές και φυλακτά, ενώ μουσουλμάνοι επισκέπτονταν ορθόδοξους παπάδες. Κάθε πόλη είχε για προστάτη της έναν άγιο, που τον σέβονταν τόσο οι χριστιανοί όσο και οι μουσουλμάνοι. Μεγάλωναν τα παιδιά τους, ζούσαν και πέθαιναν σαν καλοί γείτονες.

Τότε, τί οδήγησε στην οριστική ρήξη των σχέσεών τους το 1821; Πώς εξηγείται, ότι μετά από τέσσερις αιώνες συνύπαρξης, γείτονας στράφηκε κατά τού γείτονά του, για να τον εξοντώσει;

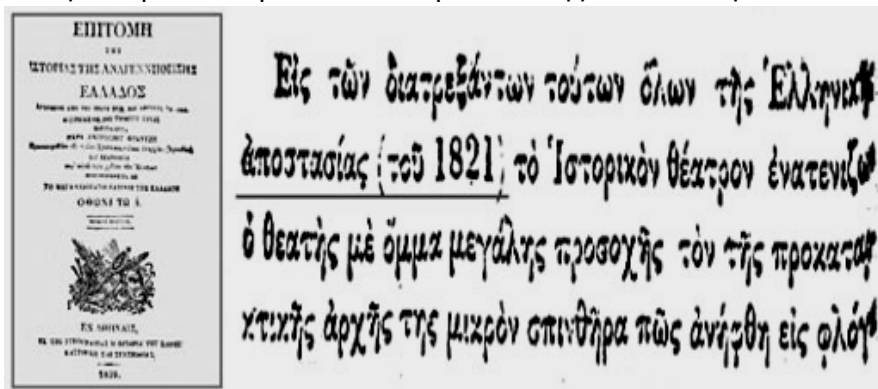
Αυτά, που έγιναν το '21 δέν ήταν απλά σποραδικοί σκοτωμοί γειτόνων, για να κλέψουν τα σπίτια τους, αλλά μιά πολιτική. Η εξολόθρευση των οθωμανών ήταν αποτέλεσμα προμελετημένου σχεδίου. Προήλθε *«περισσότερον από τας εκδικητικές εισηγήσεις των Φιλικών και των ευπαιδευτών»* (όπως επισημαίνει ο άγγλος ιστορικός Τζόρτζ Φίνλεϋ). Αλλά και οι ρωμιοί συνεπαίρνονταν στην ιδέα τής απόκτησης τούρκικων τσιφλικιών, αλλά και τής κατάληψης των πλούσιων πόλεων - κάστρων, όπως τής Τριπολιτσάς ή τού Ναυπλίου και στην προσδοκία για εξεύρεση λαφύρων και αγαθών.

Η ευκαιρία τους δόθηκε με την εξέγερση τού Αλή Πασά των Ιωαννίνων το 1820 κατά τού σουλτάνου, που κράτησε απασχολημένα πολλά οθωμανικά στρατεύματα στην Ήπειρο. Η Πελοπόννησος βρέθηκε για πρώτη φορά αφύλακτη.

Τέλη Μαρτίου τού '21, ξεκίνησαν να κατεβαίνουν από τα βουνά άτακτες ομάδες χριστιανών ληστοσυμμοριτών, που άρχισαν να επιτίθενται και να λεηλατούν τουρκικές κοινότητες. Με αυτοσχέδια όπλα, ξύλα, μαχαίρια κ.ά., οι ρωμιοί τής Πελοποννήσου στράφηκαν κατά τού ανυπεράσπιστου οθωμανικού πληθυσμού.

Το '21 δέν έγινε *«για τού Χριστού την πίστην την αγίαν και τής πατρίδος την ελευθερίαν»*. Δέν υπήρχαν ούτε εθνικά ούτε θρησκευτικά κίνητρα, όπως κατά κόρον προπαγανδίζεται από

σύσσωμη τη Ρωμιοσύνη από τη δημιουργία τού κράτους και εντεύθεν. Ούτε επίσης, κοινωνικά / ταξικά, όπως υποστηρίχθηκε αργότερα από ορισμένους αριστερίζοντες θεωρητικούς. Μοναδικός στόχος των εξεγερμένων ήταν οι περιουσίες (χωράφια, χρυσαφικά κ.λπ.) των μουσουλμανικών οικογενειών τής Πελοποννήσου.

Αποστασία: Ένας εύστοχος χαρακτηρισμός, που περιγράφει καλύτερα τή συμπεριφορά των ρωμιών το '21. «Το κίνημα τῆς πατρίδος μας ενομίσθη και ονομάζεται **αποστασία**», έγραφε στις 29 Αυγούστου 1821, στον Μαυροκορδάτο ο μητροπολίτης Ουγγροβλαχίας, Ιγνάτιος. (Εμμ. Πρωτοψάλτη: «Ιγνάτιος μητροπολίτης Ουγγροβλαχίας 1766-1828, «Μνημεία τῆς ελληνικῆς ιστορίας», τ. 4.2, Αθήνα, 1961).

Αποστασία χαρακτήριζε το 1821 και ο Αμβρόσιος Φραντζῆς. («Επιτομή τῆς ιστορίας τῆς αναγεννηθείσης Ελλάδος αρχομένη από τού έτους 1715 και λήγουσα το 1835», έκδ. «Εκ τῆς τυπογραφίας η Βιτώρια τού Κων. Καστόρη και συντροφίας», Αθήνα, 1839, τόμ. Α', σελ. ε', ζ', ια', μδ' κ.α.).

Αν ανατρέξουμε στα κείμενα, που μάς άφησαν οι ίδιοι οι «αγωνιστές» τού '21 (απομνημονεύματα κ.ά.) ή στα χρονικά, που έγραψαν διάφοροι ξένοι αξιωματικοί και φιλέλληνες, θα βρούμε άπίστευτες κωμικοτραγικές καταστάσεις, που μαρτυρούν, ότι το μοναδικό κίνητρο των ρωμιών ήταν το πλιάτσικο! Αρβανιτόβλαχοι κ.λπ. επήλυδες στο σύνολό τους εξ άλλου, δέν είχαν καμμία ελληνική εθνική συνείδηση κι ενεργούσαν με εντελώς ταπεινά κριτήρια.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΕΡΕΥΝΑ .....

Εργογραφία του Συγγραφέα

- 1. Excel Expert.** Οδηγός εκμάθησης ειδικών γνώσεων Excel. ISBN : 978-618-80025-3-1. Έκδοση 2008.(και σέ ψηφιακή μορφή).
- 2. Κυριάκη - Φώς Ιλαρόν.** Φωκικά και Αττικοβοιωτικά. Πολιτική και κοινωνική μελέτη εκ διαφόρων πηγών ερανισθείσα". Έκδ. ιδίου, 2012, τόμοι 2, ISBN[SET]: 978-618-80025-0-0. ISBN: 978-618-80025-1-7(τ. Α') 978-618-80025-2-4 (τ. Β').
- 3. Κυριάκη - Έρεβος.** Φωκικά και Αττικοβοιωτικά. Πολιτική και κοινωνική μελέτη εκ διαφόρων πηγών ερανισθείσα". Έκδ. ιδίου, 2013, ISBN: 978-618-80025-4-8.
- 4. Εκ Κυριάκης Ανατροπή - Αρβαναζισμός.** Φωκικά & Αττικοβοιωτικά. Πολιτική και κοινωνική μελέτη εκ διαφόρων πηγών ερανισθείσα. Έκδ. ιδίου, 2014, ISBN: 978-618-80025-6-2.
- 5. Ρίμα εκ Ρύμης Ρωμιού- Πλαρενισμός.** Φωκικά και Αττικοβοιωτικά - Πολιτική και κοινωνική Θεωρία Ποιητικώς Εκφρασθείσα. Έκδ. ιδίου, 2014, ISBN: 978-618-80025-5-5.
- 6. Ανατροπές -Ληστών Ιστορία.** Φωκικά και Αττικοβοιωτικά. Πολιτική και κοινωνική μελέτη εκ διαφόρων πηγών ερανισθείσα. Έκδ. ιδίου, 2014, ISBN: 978-618-80025-7-9.
- 7. Νέσσου Χιτών Λιβαδιά 1700-1935.** Φωκικά και Αττικοβοιωτικά. Πολιτική και κοινωνική μελέτη εκ διαφόρων πηγών ερανισθείσα. Έκδ. ιδίου, 2014, ISBN: 978-618-80025-8-6.
- 8. Αξιοπιστία et l' irresponsabilité de Jean Alexandre Buchon -Les Misérables.** Φωκικά και Αττικοβοιωτικά. Πολιτική και κοινωνική μελέτη εκ διαφόρων πηγών ερανισθείσα. Έκδ. ιδίου, 2014, ISBN: 978-618-80025-9-3

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΝΤΙ ΠΡΟΛΟΓΟΥ	3
Η ΦΟΥΦΟΥ ΤΗΣ ΡΩΜΙΟΣΥΝΗΣ.....	7
ΜΥΡΩΔΙΑ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΦΑΣΟΛΑΔΑΣ	21
ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ.....	33
Ο ΓΙΑΧΒΕ ΠΥΡΟΣΒΕΣΤΗΣ	39
ΕΠΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΓΥΜΝΟΣ	41
LIVADIA PALACE	45
“ΑΔΕΤΑΙ ΕΝ ΚΟΝΤΖΕ”	49
ΚΑΛΛΙΚΕΛΑΔΟΙ ΚΑΙ ΚΑΚΟΚΕΛΑΔΟΙ.....	53
ΑΠΟ ΤΟΝ ΑΡΧΟΝΤΑ ΛΟΓΟΘΕΤΗ ΣΤΟΥΣ ΣΗΜΕΡΙΝΟΥΣ ΟΦΦΙΚΙΑΛΟΥΣ.....	55
ΑΝΤΙ ΕΠΙΛΟΓΟΥ	71
Εργογραφία του Συγγραφέα.....	75
ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	76

